

ПУКОВНИК БОРА ЕРЦЕГОВАЦ

ЛОГОРИШТЕ И КОРАНСКИ МОСТ ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

„...ТЕШКЕ РАНЕ СИНЕ?
НИЈЕ МАЈКО НИШТА,
ПАМТИЋЕ ИСТОРИЈА
БОРЦЕ ЛОГОРИШТА...”

Београд, септембар 2021.год

ПУКОВНИК БОРА ЕРЦЕГОВАЦ

ЛОГОРИШТЕ И КОРАНСКИ МОСТ

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

„.....ТЕШКЕ РАНЕ СИНЕ?
НИЈЕ МАЈКО НИШТА,
ПАМТИЋЕ ИСТОРИЈА
БОРЦЕ ЛОГОРИШТА....“

Београд, септембар 2021.год

ИЗДАВАЧ

Савез удружења бораца народноослободилачког рата
Београд

ЗА ИЗДАВАЧА

Пуковник Бора Ерцеговац

ТЕХНИЧКИ УРЕДНИК

Дејан Којић

НАСЛОВНА СТРАНА

Дејан Којић

КОМПЈУТЕРСКА ОБРАДА

Мр Весна Бојић Ровчанина

ЗАХВАЛНОСТ

Татјани Ерцеговац Николић, Вуку Хамовићу,
Гордани Станојевић и председнику ГО Сурчин

ШТАМПА

Профи Принт – Београд

ТИРАЖ

300

ГОДИНА ИЗДАЊА

2021.

Књигу посвећујем мојим саборцима, храбрим и неустрашивим
браниоцима касарне „Народни херој Стјепан Милашинчић-Шиљо“
познатијој као Логориште у Карловцу (Хрватска) и породицама
погинулих и закланих на Коранском мосту.

њихов командант
пуковник
Бора Ерцеговац

САДРЖАЈ

РЕЧ АУТОРА	1
РЕЦЕНЗИЈА	5
УВОД	11
БИЛА ЈЕДНОМ ЈЕДНА ЈУГОСЛАВИЈА	15
КАРЛОВАЦ - ВОЈНИЧКИ ГРАД	21
СИТУАЦИЈА У КАРЛОВЦУ 1990-1991.	27
КАРЛОВАЦ 4. авг - 21 сеп 1991.	33
ЗЛОЧИН НА КОРАНСКОМ МОСТУ	43
СТАЊЕ У И ОКО КАСАРНЕ	53
ПРОБОЈ ИЗ ОКРУЖЕЊА	67
СИТУАЦИЈА НАКОН 7. новембра	73
ЗНАЧАЈНИ ПОДАЦИ	79
ХРОНОЛОГИЈА	83
ПИТАЊА КОЈА ТРАЖЕ ОДГОВОРЕ	91
ФОРМИРАЊЕ УДРУЖЕЊА	97
ПОЕМА „О ЛОГОРИШТУ”	111
ПРИЛОЗИ	119
БЕЛЕШКА О ПИСЦУ	147

**Ратни командант касарне „Логориште”
пуковник Бора Ерцеговац**

РЕЧ АУТОРА

Деведесетих година двадесетог века, дошло је до дефинитивног распада Југославије. Као резултат распада биле су бројне људске жртве, стотине хиљада избеглица, велика разарања. Нестала је Југославија, земља која је до тада била синоним сигурности, самосталности, доброг живота, високог угледа и поштовања у свету. Нестала је „захваљујући“ подгрејаним националистичко-шовинистичким апетитима усташких никад замрлих елемената у Хрватској. Апетитима који су тињали сво време трајања Југославије (1945-1991) и сновима о етнички чистој Независној држави Хрватској (НДХ), о којој су маштали потомци Анте Павелића, Андрије Артуковића, Алојзија Степинца, и других усташких злочинаца. Зато и не чуди да је све што се деведесетих година десило на тлу Југославије, започело у Хрватској једној од шест република у саставу Југославије.

Као активни официр Југословенске Народне Армије (ЈНА) и активни учесник у овим догађајима, узео сам себи за право да **први пут јавно** ставим на папир и од заборавачувам **истину** о неким догађајима у којима сам са пушком у руци учествовао. Поводом тридесетогодишњице тих догађаја, на ово сам се одлучио из неколико основних разлога.

Први разлог је да се јавност упозна са једином и правом истином о борбама у касарни ЈНА „Народни херој Стјепан Милашинчић - Шиљо“ познатијој као касарна Логориште у Карловцу (Хрватска), и са злочиним на Коранском мосту који се десио 21. септембра 1991. године на Малу госпојину када су усташки злочинци заклали 13 припадника ЈНА (један активни старешина и 12 резервиста). Да изношењем релевантних чињеница о тим догађајима коначно „затворим уста“ свима онима који су претходних 30 година говорили па чак и писали о овим догађајима. Писали и говорили на основу „сазнања“ типа рекла – казала, а били су километрима удаљени од места догађаја.

Други разлог је тај да као командант јединице која је учествовала у тим догађајима, имам моралну и људску обавезу да о свему томе поднесем рапорт мојим палим ратним друговима и њиховим породицама; мојим преживелим саборцима и свеколикој јавности и кажем шта се и како дешавало тих страшних дана.

Трећи разлог је понос да смо једино ми у рату на простору Југославије, реализовали најтежу тактичку борбену радњу „борба у окружењу и пробој из окружења“ и да је пробој из блокаде који смо извршили била највећа тенковска битка после Вуковара.

Четврти разлог је апсолутна тврдња и истина да у току тих борби ни ја као командант а ни моји борци нисмо урадили ни једну радњу супротно одредбама Женевске конвенције и правилима и обичајима ратовања, а због чега су мене и неке моје саборце хрватски судови осудили.

И као **пети разлог** је нада и веровање да ће храбри браниоци касарне Логориште и њихове породице добити одговоре на питања која су постављена у овој мојој књизи.

Да кажем и још једну веома битну ствар. Пре него што је књига угледала светлост дана и одштампана, њу су прочитали неки од мојих преживелих сабораца који су са мноштем били од првог до задњег дана. Сви су се они сложили да оно што је у овој скромној књизи написано, **апсолутно одговара истини**.

Док сам писао ову књигу, цело време су ме прожигала два снажна осећаја. **Први** је и дан данас велика туга за мојим погинулим и закланим борцима, а **други** је понос и част што сам био командант таквим јунацима какви су били храбри, јединствени и непоновљиви браниоци касарне Логориште. И овом приликом ја им се клањам и сећању их се док сам жив.

Слава им!

У Београду
21.09.2021

пуковник
Бора Ерцеговац

РЕЦЕНЗИЈА

Дозволите ми да изнесем своје скромно мишљење о овој по много чему специфичној књизи „Логориште и Корански мост“

Позив аутора књиге да се својим скромним учешћем укључим у промоцију, примио сам врло радо и са задовољством. И пре него што сам књигу прочитао, имао сам доста сазнања о догађајима о којима аутор говори у својој књизи. Наиме, годинама уназад често сам присутан на обележавањима и трибинама које сваког 21. септембра пуковник Бора Ерцеговац са породицама палих бораца и својим преживелим ратним друговима организује негујући културу сећања на те страшне, тешке али поносне дане у јесен 1991. године.

Аутор књиге уводи читаоца у главни садржај књиге, описом војно-политичко-безбедносне ситуације у граду Карловцу у предвечерје онога што ће доживети он и његови саборци. Није он случајно у првом делу књиге писао о попису становништва 1990.г. и дао податак о националној структури становника града Карловца. Пажљиви читаоци ће даљим читањем књиге схватити зашто је говорио о томе.

Износећи податке о броју војних објеката, броју војника и старешина и бројним војним ефективима у граду Карловцу, аутор наводи читаоца на одређена размишљања па и закључке, који претпостављају питање „зашто су малобројни браниоци касарне Логориште у јесен 1991.г доведени у тако тешку ситуацију?“ аутор у том делу књиге детаљно упознаје читаоца, шта су све чинили на плану одсудне одбране касарне, када су коначно схватили да су заборављени од свих и препуштени сами себи. Читаоцима бих скренуо пажњу посебно на један моменат из тог дела књиге: наиме, када су усташе заузеле 23 војна објекта у Карловцу, све снаге су ангажовали на окружењу и блокади касарне Логориште јединог војног објекта који није био под њиховом контролом. У том смислу, усташе су око касарне урадили и неколико бункера из којих су дејствовали. Командант касарне Бора Ерцеговац шаље усташама писмени ултиматум да одмах тог дана до 24.00 ч сами уклоне своје бункере. Усташе су и то учиниле. Ово је колико је и познато једини случај у рату на простору бивше Југославије. Да је то тако и било може се закључити из оригиналних писаних докумената у вези са тим догађајима а који се налазе у књизи.

Сигурно најбитнији је централни део књиге у коме аутор, као један од најкомпетентнијих људи, пише о страшном злочину на Коранском мосту који се одиграо пре тачно 30. година 21. септембра 1991.године, и о пробоју своје јединице из блокиране касарне.

Због осетљивости злочина на Коранском мосту, где је на свиреп начин заклано 13 бораца, аутор тај догађај описује у два дела.

У првом делу објашњава шта су он и браниоци касарне могли и шта су предузели у вези са тим. У другом делу о догађају на Коранском мосту, он пише на основу исказа и изјава преживелих из групе на мосту. На тај начин желео је да јавности да на увид што је могуће прецизнију слику догађања на мосту тог 21. септембра 1991.године, у времену од 17.00 – 19.30 ч.

Аутор је доста детаљно написао и како су текле припреме за пробој и сам пробој из блокаде и окружења, у периоду 4-6. новембар 1991. год.

И тај догађај је остао записан у историји рата на простору бивше Југославије као једини случај када је једна јединица реализовала најтежу борбену радњу “борба у окружењу и пробој из окружења”. Тадашњи командант хрватских борбених снага генерал Антон Тус је 1993. године на једном скупу у Карловцу када се расправљало о борбама у касарни Логориште, између осталог рекао: „пробој из касарне Логориште је био луд пробој и највећа тенковска битка после Вуковара а заповедник војарне Логориште часник Бора Ерцеговац је био оспособљен да уради тако нешто“.

Посебно бих указао на хумани карактер личности аутора по чему је он међу нама који га познајемо и познат. О тој врлини аутора читалац може читати у завршном делу књиге. Пуних 30 година Бора Ерцеговац је у контакту са породицама својих погинулих сабораца и са преживелим ратним друговима. Сходно могућностима помаже им на разне начине, обилази их широм Србије.

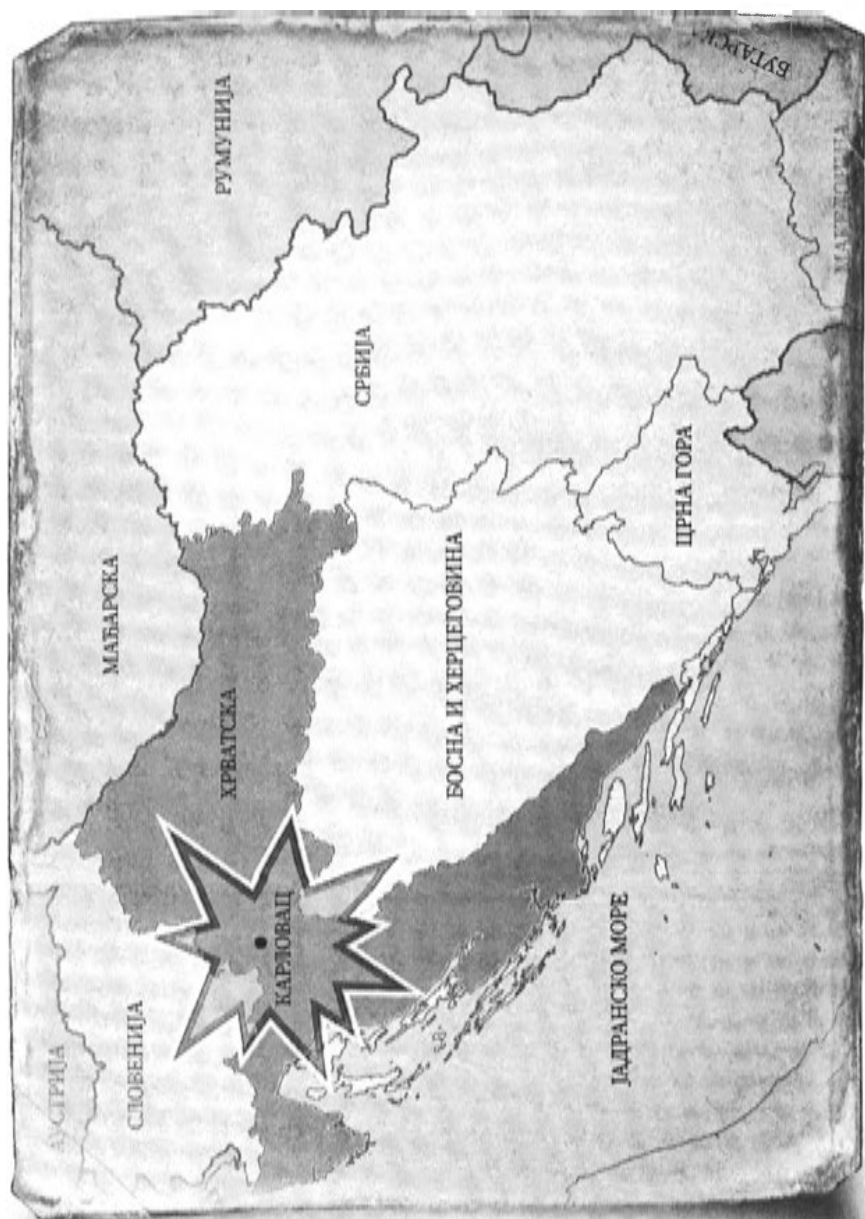
Он 2001. године формира Удружење бораца Логоришта и иницира окупљања и давање поште палим браниоцима Логоришта сваког 21. септембра. О активностима Удружења упознаје нас кроз текст и бројне прилоге у књизи .

Епопеја звана Логориште је и после 30 година недовршена прича и сигурно неће бити довршена док се не добију одговори на 12 питања које поставља аутор, породице погинулих и преживели браниоци касарне Логориште. На самом крају књиге, можемо прочитати веома дирљиву поему о Логоришту коју Бора Ерцеговац посвећује својим ратним друговима. Поему у којој је на поетичан начин сублимирана прича о храбрим и јединственим браниоцима касарне Логориште.

Књига „Логориште и Корански мост“ аутора пуковника Боре Ерцеговца ратног команданта касарне Логориште је историјски документ који још више употпуњује историју о ратним догађајима на Кордуну 1991 године. Посебну вредност књизи даје чињеница да је књигу написала итекако компетентна особа која је од првог до задњег дана активно учествовала у догађајима о којима се у књизи говори.

Због свега напред изнетог, од срца препоручујем да се прочита књига „Логориште и Корански мост“ аутора пуковника Боре Ерцеговца ратног команданта чувене касарне „Народни херој Стјепан Милашинчић-Шиљо“ познатије као касарна Логориште у Карловцу у Хрватској.

Радослав Нешковић

Мапа Хрватске
и положај Карловца

УВОД

Дана 21. септембра 1991. године догодио се један од најстрашнијих злочина у рату на просторима некадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ). Злочин који је по својој монструозно ти шокирао домаћу и светску јавност. Тог дана, паравојне снаге народне гарде (ЗНГ) на мосту на реци Корани у Карловцу (Хрватска), зауставиле су два војна возила којим је двадесет шест припадника Југословенке народне армије (ЈНА) кренуло у касарну „Народни херој Стјепан Милашинчић-Шиљо“ (у даљем тексту касарна Логориште). Након што су их разоружали, по већ одавно познатом усташком „рецепту“, ножевима започели су крвави пир и том приликом заклали и измасакирали једног активног старешину и дванаест војних обавезника припадника ЈНА.

Ова група припадника ЈНА кренула је из Крњака на Кордуну у касарну Логориште. Од тог дана, малобројни браниоци касарне Логориште остали су препуштени сами себи у потпуној блокади све до 4. новембра 1991.год,када су након крвавих и жестоких борби у окружењу кренули у пробој. У рату на простору бивше СФРЈ ово је једини случај да је једна јединица реализовала најтежу борбену радњу „борба у окружењу и пробој из окружења“.

О злочину на Коранском мосту, борбама у блокираној касарни као и пробоју из касарне, причали су, писали износили „своје мишљење“ многи који ни случајно нису били компетентни да о тим догађајима говоре. Износили су нетачне податке, причали неистине, приказивали себе као активне учеснике тих догађаја, организовали разне скупове, итд. Користили су сваку прилику да се „сликају“, да се појаве у средствима информисања, итд. Ми непосредни актери тих догађања осим што смо се окупљали сваког 21. септембра како би одали почаст нашим палим друговима, нисмо се конкретно оглашавали у јавности. Заједно са члановима породица наших погинулих другова, положили би венац и евоцирали сећања на њих и на те тешке дане.

Више пута током ових година помишљао сам да као ратни командант јединице која је бранила касарну Логориште и особа која је најупућенија у све што се дешавало у вези са касарном Логориште узмем оловку у руке и напишем једину и праву истину, али сам сваки пут одустајао од те намере. Међутим крајем 2012 године коначно сам одлучио да то и урадим. На ту моју одлуку, пресудни утицај су имале три ствари. Прва је да се коначно јавности каже права истина о Логоришту. Друга је срамна и запрепашћујућа пресуда Хрватског правосуђа да Михајлу Хрстову кољачу са Коранског моста изрекне казну од само 4 године затвора. И трећа схватио сам да је то моја људска и морална обавеза, једна врста мог подношења рапорта мојим погинулим и преживелим саборцима, мојим јунацима којима сам ја командовао.

Ту моју одлуку подржали су моји преживели ратни другови, чланови породица погинулих у пробоју из Логоришта и закланих на Коранском мосту, као и бројни пријатељи и поштоваоци дела бораца из Логоришта.

Њихова подршка ми је много значила с обзиром да ми је једино било битно шта они мисле.

С обзиром да ја нисам професионални писац (иако сам написао неколика књига) ја се извињавам читаоцима ако су направљене неке ненамерне граматичке, словне, и сличне грешке. Али зато одговорно тврдим да нема грешака када је реч о подацима.

Ја, пуковник Бора Ерцеговац командант касарне Логориште, поносан сам што сам био на челу тих изузетних, храбрих и непоновљивих људи – бораца који су својом крвљу и животима бранили касарну Логориште, последњи бастион српства у окупираном Карловцу. И овом приликом ја им се клањам и радо ћу их се сећати док сам жив.

Ова књига је мој рајџорџ.

МАРШАЛ
ЈОСИП БРОЗ ТИТО

БИЛА ЈЕДНОМ ЈЕДНА ЈУГОСЛАВИЈА

Можда ће се неко од читалаца запитати, да ли је у књи-зи уопште требало поглавље са оваквим насловом? Какве везе овај наслов има са 1991. годином и догађајима на Ко-ранском мосту?

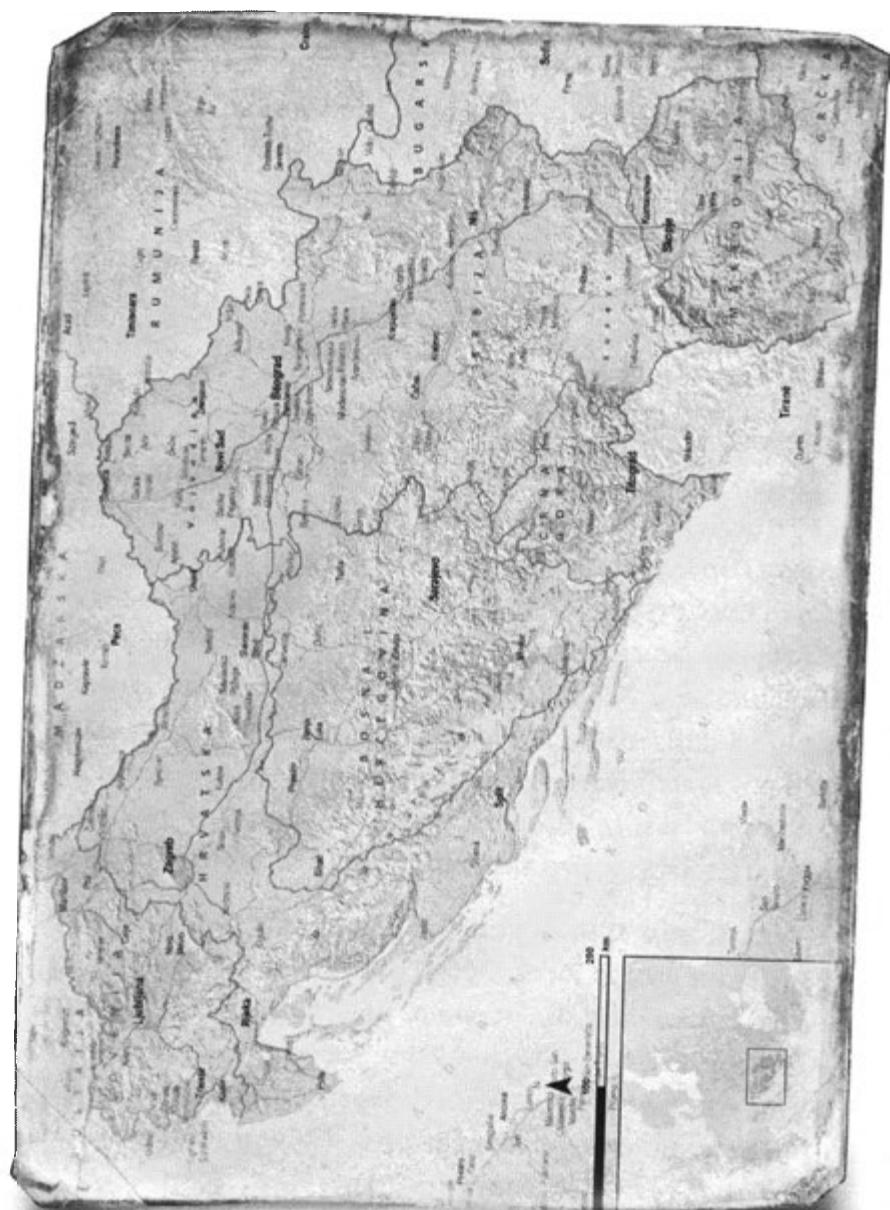
Намера ми је била да млађе читаоце подсетим а оне најмлађе упознам са основним карактеристикама Југосла-вије, земље у којој су рођени и живели јунаци ове приче. Да се види због чега су се борци Логоришта тако храбро и јуначки борили против оних који су хтели да им разоре земљу. Њихову Југославију.

По завршетку II светског рата 1945. године, на географ-ској карти Балкана, Европе и света појавила се Југослави-ја. Земља која је уз велике жртве дала велики допринос у победи над фашизмом. Југославију је чинило шест равно-правних република Србија, Хрватска, Словенија, Македо-нија, Босна и Херцеговина и Црна Гора.

Окупљени испод плаво-бело-црвене тробојке са црвеном петокраком звездом у средини, певајући вољену химну „Хеј Словени“ предвођени Јосипом Брозом Титом и Комунистичком партијом, народи Југославије започели су један нови рат.

Рат који је имао за циљ, да обнови разрушену и разорену земљу у току четворогодишње народноослободилачке борбе (НОБ-е). Како су пролазиле године Југославија је стицала све већи углед у свету. Речи Тито и Југославија биле су кључ који је отварао врата у најудаљенијим крајевима света. Људи су радили, били задовољни, лепо живели у слози, у братству и јединству. Иако бројчано и територијално релативно мала земља, Југославија и посебно председник Јосип Броз Тито, били су изузетно цењени и поштовани у свету. Зато не чуди чињеница да је управо Југославија била један од оснивача покрета несврстаних и домаћин Прве Конференције несврстаних земаља одржане у Београду 1961. године. Покрет је окупио 2/3 земаља света и био је својеврсни баланс између тада два велика антагонистичка блока НАТО пакта и Варшавског уговора. Мудром политиком, Тито је обезбедио да Југославија не мора да се приклони ни једним ни другима, да остане несврстана, сигурна, слободна.

Упоредо са радом на стварању што бољих услова за живот грађана Југославије, Тито је посебну пажњу посветио јачању оружаних снага земље. Оружане снаге земље чиниле су ЈНА и Територијална одбрана (на нивоу Република).

Мапа СФРЈ

Старешински кадрови су били школовани и врхунски оспособљени, наоружање и остала борбена средства били су последња реч технике. Војници као јединке и јединице као целине, били су оспособљени и спремни да ако затреба успешно бране земљу. Сматрало се да су оружане снаге Југославије а посебно ЈНА, по својој опремљености, способности и снази, четврта војна сила у Европи. У таквој ЈНА су се обучавали официри и војници који су бранили касарну Логориште.

Почетком 70-их година прошлог века, појавиле су се снаге посебно у Хрватској које су радиле на томе да се разбије Југославија. Ти покушаји су осујећени, али се нису сузбили у корену. Такво деловање, додуше не тако отворено, било је присутно и даље у Хрватској и на Косову и Метохији. Време ће касније показати, да је и у другим републикама било националистичких снага којима таква Југославија није одговарала. Тито је успевао да ситуацију у земљи држи под контролом. Управо захваљујући ЈНА, каква таква стабилност земље је постајала. Али на плану политичко-безбедносне ситуације, јављају се прве веће пукотине.

Дана 4. маја 1980. године након дуге и тешке болести у 88 години умире Јосип Броз Тито. Какав је Тито био војсковођа, државник, политичар, колико је био поштован, цењен, и уважаван, можда боље говори чињеница да се у историји никад ни на једној сахрани није окупило преко 200 делегација из целог света, председници, премијери, цареви, краљеви, државници, политичари.

После Титове смрти, ништа више није било исто као пре. Политичко-безбедносна ситуација, односи између руководства република, стандард грађана, углед Југославије у свету, све је кренуло силазном путањом. Нажалост све се ово одразило и на стање у ЈНА. Није то више била она јединствена, кохезивно јака и моћна ЈНА. У њој почињу да се јављају бројни проблеми који ће се итекако негативно одразити у годинама које су долазиле.

Те проблеме осетиће и припадници ЈНА који су 1991. године бранили касарну Логориште у Карловцу (Хрватска).

Ех, беше једном једна Југославија!

POZDRAV IZ

KARLOVCA

КАРЛОВАЦ -ВОЈНИЧКИ ГРАД-

Карловац је град у средишњој Хрватској, 56 километара југозападно од Загреба и 130 километара североисточно од Ријеке. И локацијом и културом спада у градове Балкана.

Налази се на раскршћу важних саобраћајних и железничких праваца из Загреба према Ријеци и Сплиту. Посебна особитост Карловца су четири реке које пролазе кроз град - Корана, Купа, Мрежница и Добра.

У међуречју те четири реке, подигнут је у 16. веку идеални ренесансни град у облику шестокраке звезде, подељене у 24 правилна пространа облика. Због одбране од турских освајача, започела је 13. јула 1579. године изградња Карловачке тврђаве на поседу властелинске породице Зрињски под старим градом Дубовцем. Име Карловац, град је добио у част свога оснивача аустријског надвојводе Карла Хабсбуршког.

Тврђава је прави бисер оновременог градитељског и фортификацијског умећа. Около су бедеми и бастioni, а у средини војни и сакрални објекти са црквом Свете Тројице. Већ тада Карловац је био типичан војнички град и био је под војном управом. Турци су седам пута опседали Карловац, али га нису успели заузети. Временом Карловац постаје центар Војне Крајине на том делу Балкана.

У 17. и 18. веку бежећи пред Турцима, бројне породице Срба долазе на простор Кордуна, Лике и Баније.

Мушкарци ступају у војну службу и постају граничари. Бечка царевина им даје земљу за обрађивање и још неке привилегије. Од тада и потиче назив Српска Војна Крајина.

Након 2. светског рата, Карловац као и уосталом цела Југославија, доживљава пун економски и сваки други процват. Захваљујући свом изузетно повољном географском положају, постаје веома значајан град за Хрватску, Југославију па и Европу. Између осталог кроз Карловац пролази најкраћи пут од северне и средње Европе до Јадранског мора. У Карловцу раде бројне фабрике (Југотурбина, Карловачка пивара, Кордун, Велебит, итд.), што омогућује да се велики број људи запосли, ради и пристојно живи. Непосредна близина Плитвица, мора, четири реке које протичу кроз град, историјски објекти и остале културне вредности, омогућавају да се у Карловцу развија туризам и да у град масовно долазе и пролазе домаћи и страни туристи. У Карловцу делују бројне образовне и културне установе и институције. Карловац је дао и бројне познате личности као што су Иван Рибар – југословенски политичар, Већеслав Хољевац народни херој Југославије, сликарка Слава Рачкај, сликар Вјекослав Карас и друге личности.

Крајем прошлог века од укупног броја становника у граду Карловцу половина су Срби. Зато је Карловац и био познат као „српски град“ или као град „Мићана“ по популарном називу за Кордунаше, с обзиром да се град налази на западном ободу територије Кордуна.

У најкраћем тако је изгледао Карловац пре судбоносних догађаја 1991. године.

Карловац је одувек био „војнички град“. Одмах након ослобођења 1945. године и по завршетку 2. светског рата у Карловцу остају лоциране неке оперативне и позадинске јединице тадашње Југославенске Армије (ЈА).

У већ постојеће, затим адаптиране и касније изграђене објекте, смештају се јединице ранга батаљона, бригаде и дивизија. Имајући у виду овај податак као и географски положај Карловца у оквиру територије Југославије, гарнизон Карловац заузима веома значајно место у стратегијским војним плановима за одбрану земље. Десетине и десетине хиљада војника и старешина део свог живота провело је у овом лепом граду. Не мали број њих у њему је остао да живи и ради.

Статус једног од „највојничкијих“ градова Југославије, Карловац је задржао све до тих ратних дана почетком деведесетих година прошлог века. У граду је било 24 војна објекта (касарне, позадински објекти, стрелиште, полиго-ни за обуку, итд.), у центру града лоцирана је команда 6. личке дивизије. На периферији у насељу Мекушје налазио се Инжењерски школски центар који је школовао бројне генерације официра, подофицира и резервних официра ЈНА.

Питомац овог школског центра био је и мој ујак Милан Манчић из Прокупља, који је нажалост 1957. године преминуо на обуци у касарни.

Највеће касарне су биле „Петрова гора“, „Народни херој Стјепан Милашиновић - Шиљо“ (познатија као Логориште), „Народни херој Роберт Домани“ (познатија као Лушчић), касарна на Купи, итд. Полигони Церовац, Бариловић и Слуњ омогућавали су извођење обуке и вежбе јединица ранга вода, чете и батаљона. Велика гарнизона амбуланта са ординацијама, медицинским службама, и бројним медицинским особљем, омогућавала је примарну медицинску и стоматолошку здравствену помоћ војницима, старешинама, члановима њихових породица. Команда позадине са својим службама обезбеђивала је комплетну логистичку подршку јединица и гарнизона. У складиштима Јамадол, Борлин, и другим, били су лоцирани муниција, гориво, експлозив, артикли исхране, интендантска опрема, и друга материјална техничка средства (МТС). Крајем 1990. године у гарнизону Карловац било је око 3000 војника, старешина и цивилних лица у служби ЈНА.

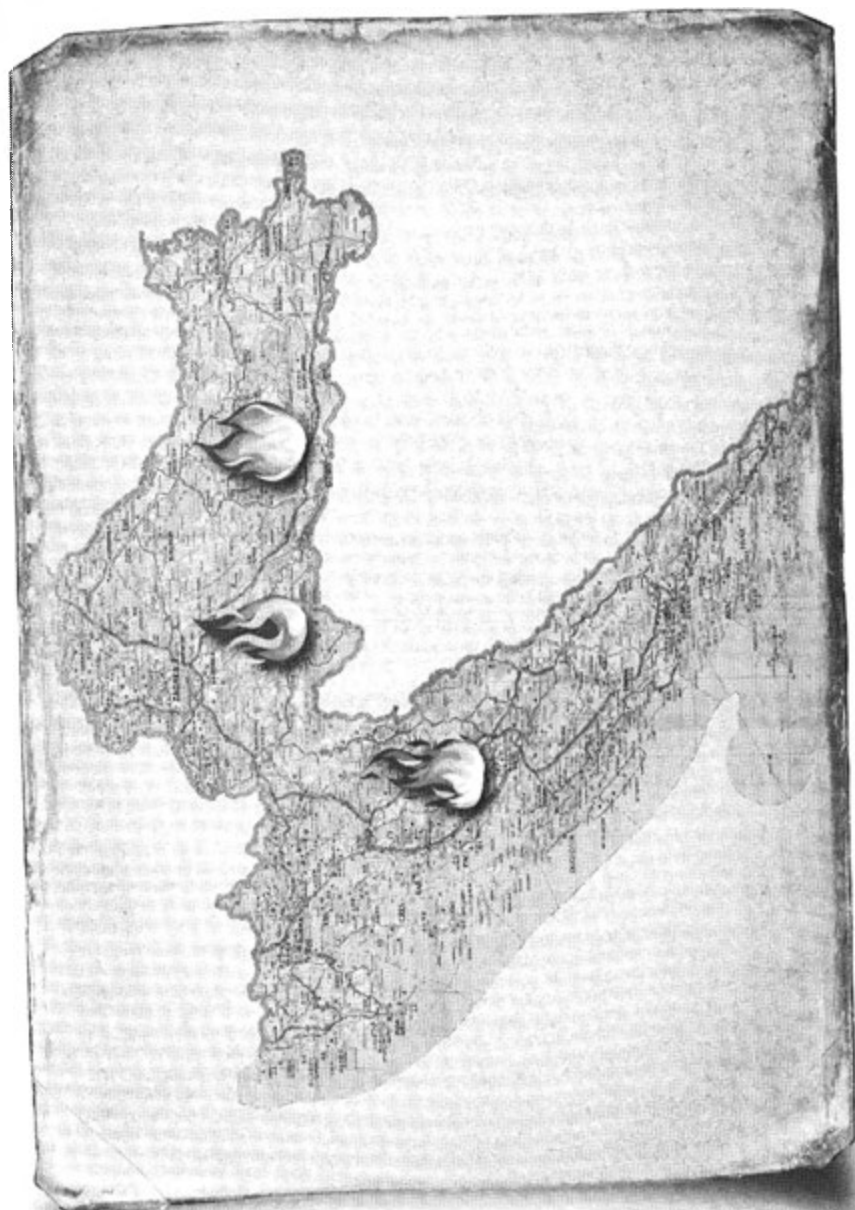
Половином 1990. године, постављен сам за команданта 8. пролетерске моторизоване бригаде „Б“ класификације (јединица је настављала светле традиције Прве личке пролетерске народноослободилачке бригаде – славне 6. личке дивизије Никола Тесла). Истовремено сам постављен за команданта касарне Логориште. Моја претпостављена команда била је команда 13. корпуса у Ријеци на чијем је челу у то време био генерал-мајор Марјан Чад.

Због велике количине војних ефектива, пространства и положаја, касарна Логориште је била једна од највећих и најзначајнијих касарни у оквиру пете (Загребачке) војне области.

Између осталог у њој се налазило:

- ✓ 60 тенкова, модела Т-55 и Т-34 довољно да се формира два тенковска батаљона,
- ✓ 36 против оклопних топова модела Т-12 довољно за формирање два дивизиона,
- ✓ 36 самоходних артиљеријских оруђа,
- ✓ 12 борбених возила модела БОВ-1 и БОВ-3 (за противавионску и против оклопну борбу),
- ✓ 180 неборбених возила разних типова,
- ✓ 400 тона муниција,
- ✓ 250 тона горива,
- ✓ 400 тона интендантске опреме, итд.
- ✓ Укупно средстава за око 7000 људи или за 2-3 бригаде.

Према војним нормативима, да би се једна овако велика касарна бранила и водила борбу у окружењу (под условом да јој се пружа потребна логистичка подршка, што у случају касарне Логориште није био случај), потребно је минимум 500 – 600 људи. Судбоносне дане у борбама за одбрану блокиране касарне Логориште, очекивало је само 96 људи, (17 старешина, 23 млада војника и 56 резервиста Кордуна?

Хрватска у пламену

СИТУАЦИЈА У КАРЛОВЦУ

ПЕРИОД 1990. – 1991. ГОДИНА

У мају 1990. год. у Хрватској су одржани избори. Резултати избора у Карловцу су показали да је највише гласова добила коалиција Хрватске демократске заједнице (ХДЗ) и Хрватска сељачка странка (ХСС).

Ове две типично национал-фашистичке странке имале су само три одборничка места више у Скупштини општине Карловац, у односу на Савез комуниста Хрватске (СКХ) који је био југословенски орјентисан, и Српске демократске странке (СДС). Међутим ту своју „малу“ предност ХДЗ и ХСС су вишеструко надокнађивали својом агилношћу на сваком месту у сваком моменту.

Одмах по преузимању власти у Карловцу, „млада демократија“ како је нову власт у свету представљао „отац Хрвата“ бивши генерал ЈНА Фрањо Туђман, ставила је на знање, да ће целокупно дотадашње стање у Хрватској, из корена променити. То су у пракси почели свакодневно на разне начине показивати. Те промене су на својој кожи најбоље осетили сви они који нису били „лојални“ новој власти. Први на удару су били Срби и све оно што је „мирисало“ на ћирилицу.

Власт захтева да сви грађани потпишу документ такозвану лојалност врховништву Хрватске у коме се између осталог осуђују Србија и ЈНА. Дају се нова имена улицама, школама, уводи се шаховница у печате и друге симболе, раде се нова хрватска документа, нове униформе за полицајце и друге државне чиновнике. На радио Карловцу се више не чују Тозовац, Лепа Лукић и српска народна кола, почиње примена „новог хрватског језика“. Срби се отпуштају са посла, шиканирају се српске породице посебно породице старешина ЈНА, почињу малтретирања српске деце по школама, итд. Јуна, јула и августа 1991. године руше се српске куће, горе кафићи и други објекти чији су власници Срби. Понавља се 1941. година, почиње прогон Срба из Карловца, Срби су неорганизовани, уплашени. Почиње егзодус Срба из Карловца на Кордун а неки настављају ка Србији и даље. Челници „нове демократије“ у Карловцу, Прибанић (председник општине), Пресечен и Лаић, Анкица Шимунчић (професор и главни идеолог ХДЗ), Штајдучар (секретар МУП-а) и други чине све како би спровели зацртану политику ХДЗ. У томе нажалост успевају.

Припадници ЈНА су посебно предмет интересовања, провоцирања, игнорисања и омаловажавања. Војни објекти се осматрају, прати се сваки покрет и свака активност, почињу се врбовати војници и старешине пре свих Хрвати, Албанци, Словенци и Муслимани. Стипе Вуковић је први старешина који је дезертирао из касарне Логориште. У току 1990. године у Карловац долазе начелник генералштаба ЈНА генерал пуковник Благоје Ацић, генерал Симеон Бунчић и адмирал Стане Бровет из Генералштаба.

Они информишу старешине, обећавају и објашњавају даће се оно што говоре моћи и остварити. Већ тада предосећамо да ће врло брзо у гарнизону Карловац доћи до конкретних борбених дејстава која се иначе тих месеци у другој половини 1990. године воде у Книнској Крајини и у Славонији око Борова.

На нивоу гарнизона Карловца формира се група у којој су већином команданти касарни (међу којима сам и ја) која ради на планирању одбране војних објеката у Карловцу. У тој групи су и Хрвати генерал Игнац и пуковник Шкарец који су након израде планова – дезертирали ? У граду се осећа нека чудна тишина, али као да се осећа у ваздуху мирис барута.

Дана 01. априла дошло је до борби на Плитвичким језерима око 75 км удаљеним од Карловца, између јединица МУП Хрватске и милиције Српске Крајине. По наредби команде 5. армије тог дана из касарне Логориште упућен је механизовани батаљон из састава 4. оклопне бригаде, у рејон Плитвица. Након Плитвица, батаљон је касније био ангажован у тешким борбама у околини Личког Осика и у Госпићу, где је након предаје гарнизона Госпић септембра 1991., престао да постоји. Између осталих из овог батаљона погинули су дивни, млади официри, поручници Крњајић и Мазињанин, капетан Остојић, заставник Бачић (Хрват југословенски орјентисан), и други. Одласком овог батаљона, у касарни Логориште остало је само нас 40 и то 17 старешина и 23 војника.

Наредбом команданта гарнизона Карловац 26. јуна 1991, године, све јединице у гарнизону стављене су у пуну борбену готовост. Ситуација је веома напета. Борбе још нису почеле, али ратна психоза је присутна, медијски рат се распламсава. Радио Карловац 24 сата емитује информације пуне неистина о ЈНА позивајући грађане да се супротставе војсци. Град се све више празни, Срба је све мање у њему, што нама који смо даноноћно у касарнама не иде у прилог.

Долази до невероватних конфронтација на националној основи. У мешовитим браковима се дешавају праве драме, многи бракови се распадају. Дојучерашњи најбољи пријатељи, комшије се више не познају и не говоре. Национална мржња се шири.

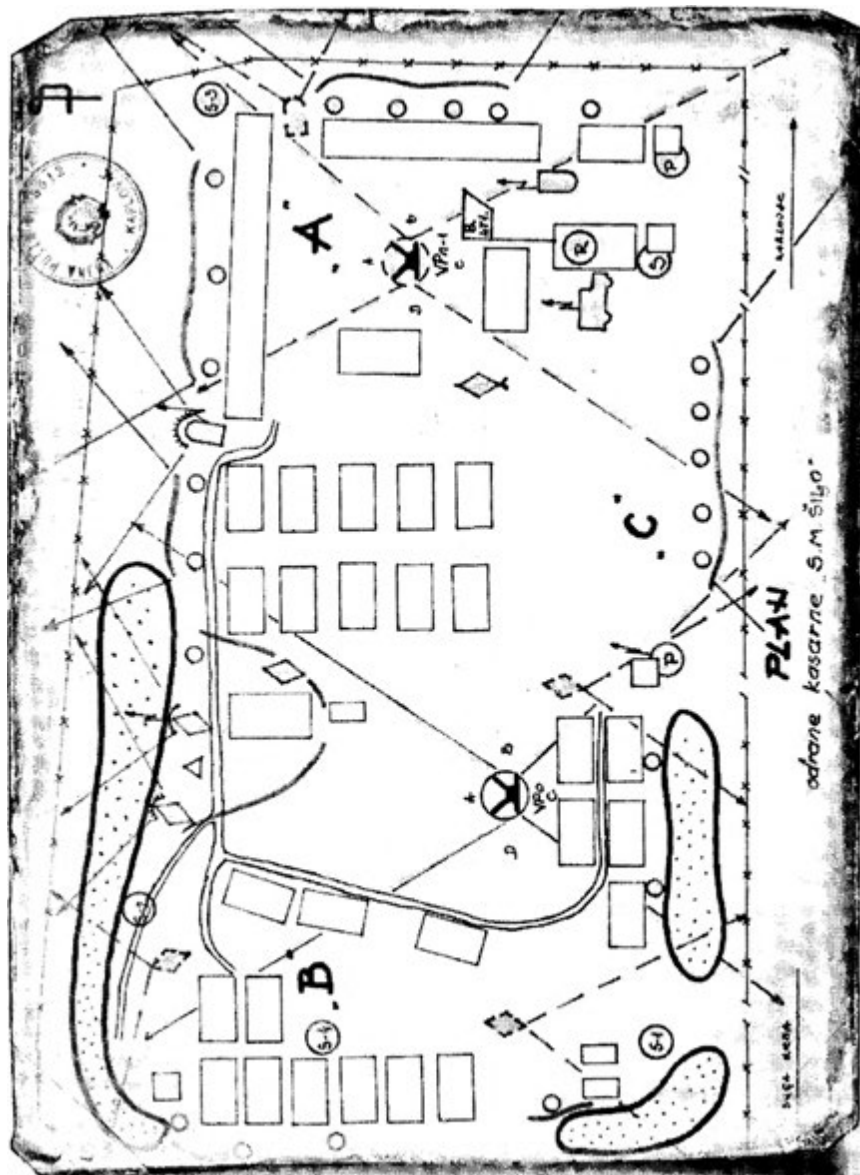
По војним објектима се врше припреме за одбрану. Са само 40 расположивих људи, покушавам да урадим најбоље што могу у циљу припреме за одбрану овако велике и значајне касарне каква је била Логориште. Два пута дневно шаљем извештаје мом претпостављеном старешини, генералу Чад Марјану команданту 13.корпуса у Ријеци. У тим извештајима га упознајем са ситуацијом у Карловцу и стањем у касарни, дајем конкретне предлоге, молим за помоћ у људству. У сталној сам вези и са командантом гарнизона Карловац пуковником Светозаром Марјановићем. Између осталог обојци предлажем да део наоружања извезем на Кордун (15 км удаљено од касарне) и да тамо формирам јединице. Одобрење не добијам. Због тога категорички одбијам касније приче пуковника Марјановића у којима ми замера што нисам војну технику извозио на Кордун.

И да ствар буде интересантнија у време док мени није дозвољавао да извозим средства на Кордун, он се за то време са својом јединицом и свом техником извукао ван Карловца у објекте Мекушје и Церовац на сигурно ? Чак је са собом повео и целокупно људство и технику, гарнизону амбуланту што ће итекако касније имати одраз на дешавања у вези са касарном Логориште.

Видећи да помоћи нема ниоткуда да се „уздам усе и у своје кљусе“, самоиницијативно почињем да:

1. Доводим групу по групу резервиста у касарну на обуку и преобуку, а затим их наоружане враћам на Кордун (ту обуку је прошло преко 300 резервиста)
2. Сукцесивно у Штабове територијалне одбране (ШТО) Војнић, Крњак, и нешто мање у Вргин мост, шаљем наоружање, муницију, средства везе, моторна возила, интендантску опрему и друга средства
3. Шаљем старешине – инструкторе (капетан Милан Лешић, заставник Никола Бабић) који врше обуку становништва.

Ове активности имале су великог одраза на каснија дешавања на овим просторима.

План одбране касарне (ориг.)

КАРЛОВАЦ 1991.

4. АВГУСТ – 21. СЕПТЕМБАР

Политичко безбедносна ситуација на Кордуну и самом граду Карловцу постаје све сложенија и напетија. Дана 4. августа 1991. године у Крњаку су убијена три припадника Министарства унутрашњих послова (МУП) Хрватске. Након тога милиција из Војнића и припадници српске територијалне одбране (ТО), постављају на путу Карловац – Слунь – Плитвице „граничне рампе“ у Тушиловићу и Вељуну. Тиме онемогућавају да се снаге МУП Хрватске крећу овом изузетно значајном комуникацијом. Као одговор на догађај у Крњаку, већ сутрадан 5. августа у Карловцу минирани су и срушени кафићи „Папига“, „Градска стража“ и „Чарда“ као и други објекти и куће чији су власници Срби. Појачавају се шиканирање, омаловажавање, вређање, малтретирање и други облици притиска на Србе у граду. У фабрикама Југотурбина, Же-че, Кордун и другим, израђују се разне врсте препрека које ће се касније употребити против ЈНА.

Ценећи целокупну ситуацију и увидевши да са стране од никога не могу очекивати помоћ, са сарадницима почињем рад на предузимању припрема за одбрану касарне. Основни проблем је недовољно људства, јер 40 људи колико је тих дана било у касарни ни теоретски не би могли успешно водити борбу са многоструко бројним снагама ЗНГ-е. Због тога одлучујем да сваки дан шаљем резервног капетана Милета Пеурачу са два моторна возила на Кордун са задатком да доводи појачање у људству. Истини за вољу треба рећи да су се људи Војнића, Крњака, Вргин Моста, Тушиловића, Вељуна, и других места тог дела Кордуна, нерадо одазивали на позиве Милета Пеураче. Сигурније је било боравити са својом породицом, у својој кући и у своме селу, него ићи у Карловац у већ скоро блокирану касарну и у град који контролишу усташе. Из тих разлога Пеурача је успео до 21. септембра 1991. године у касарну Логориште довести само 56 резервиста.

Касарну Логориште је због неповољног географског положаја било веома тешко бранити посебно са овако малим бројем људи. Као што је већ речено по свим војним параметрима за овако велику касарну уз потпуну логистичку подршку неопходно је имати бар 500-600 људи обучених за коришћење технике која је била у касарни (тенкови, топови, минобацачи, итд.)

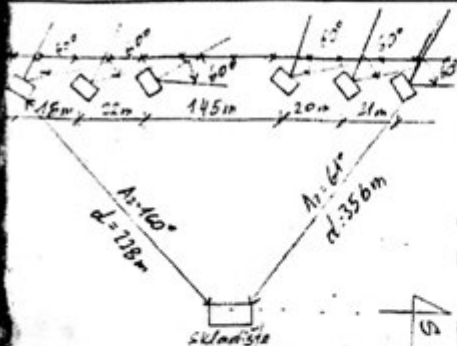
Касарна Логориште се налазила између две реке, Коране и Мрежнице, окружена пошумљеним висовима који су је надвишавали, а међу њима се истицао вис са гробљем и црквом Света Доротеја, надморске висине 152 метра удаљен око 200 метара од касарне.

KASARNA "STEFAN MILAŠINČIĆ-31620" - LUGORIŠT

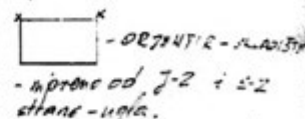
Karta _____ R. 1: _____ list broj _____ koordinate X _____ Y _____

Indenyt _____

A — PODACI O IZRADI

Objective tasks

Revised MCS po redoxina - grupama

- kao na glavi krunice

1. Vrsta MZF - količina ugrađenih MES: GRUPA MIA - UGRAĐENO 2 NO
2. Način izrade MZF: RUČNO
3. Broj radova (grupa) u MZF-količina ugrađenih MES po radovima-grupama: 1 SED. U REDU
UGRAĐENO 6 MIA
4. Podaci o proizvodima u MZF: PROJEKT MIA 25-AUG-78

Radeno u 3 primeraka i dostavljeno:

orig. _____
peten. _____
prim. _____
petra. _____

Detras izmēdi: 15.07.1994.

JEDINICA:

Ispraveni rukovodilo 1000 1/2 m. 1000 1/2 m.

Imens (depone levito):

Investor: _____ % Date: _____ %

B — PODACI O RAZMINIRANJU

1. Našlo razminiranje: _____
2. Ko je naredio razminiranje: _____
3. Količina i vrsta MBS (izračunano-uniformno) _____
4. Kome su predana izvađena MBS; _____
5. Jedinica koja je izvršila razminiranje: _____

Ramphosaja rubrovittata:

Date: _____

(10) *How I spent my vacation*

Записник минско-експлозивног поља (ориг.)

TAJNI HAZIV,

SKRAO

VOJNA TAJNA
POVERLJIVO

T A B L I C A S I G N A L A

Redni broj	Sadržaj signala	Signal
1.	Odbijte juriš	241
2.	Sprečite prodor neprijatelja sa pravca...	242
3.	Obezbedite: a) levi bok b) desni bok	243
4.	Sprečite obuhvat neprijatelja sa pravca...	244
5.	Izvučite odoljenje na Vlr u visinu...	245
6.	Izvršite p/n na pravcu...	246
7.	Izvršite proboj iz okruženja na pravcu...	247
8.	Ovim snagama sprečite prodor neprijatelja na pravcu...	248
9.	Posednite i uporno branite rejon...	249
10.	Uz sopstveni prihvrat izvučite se u rejon...	250
11.	Sprečite nekontrolisano otvaranje vatre	251
12.	Javite se u rejon...	252
13.	Izvestite o gubicima	253
14.	Uspostavite kontakt sa: a) levim susedom b) desnim susedom	254
15.	Neprijatelj je izbio u rejon...	255
16.	Neprijatelj se uklinjava na pravcu...	256
17.	Neprijatelj vrši obuhvat: a) s leva b) s desna	257

Таблица сигнала (ориг.)

Са источне стране касарне на око километар налазили су се мостови на Корани и Мрежници на цести која из Карловца води на Кордун. Мостове је ЗНГ минирао и држао под контролом. За нас су ти мостови имали стратешки значај. Прећи преко њих значило је спојити се са нашим снагама (9. Зајечарска бригада).

Тих дана је генерал Андрија Рашета, начелник штаба 5. Армије водио преговоре са хрватском страном, о условима извлачења јединица из касарни које су у надлежности 5. Армије, па и о војним објектима у Карловцу. И док се за све друге касарне и војне објекте у Карловцу овако или онако договорио, око касарне Логориште због њеног значаја и војних ефектива у њој, договор није постигнут.

Команда 5. Армије је почетком септембра упутила у касарну 200 војника тенкиста. Међутим њих је код себе задржао пуковник Светозар Марјановић у своју јединицу коју је извукао ван града, иако је тада имао око 700 старешина и војника. Свако онај ко је служио војску, свестан је шта би то значило да сам добио тих 200 војника и да сам ставио у функцију 60 тенкова (два оклопна батаљона) које сам имао у касарни. Овако и даље нас је било само 96 у касарни.

Крајем августа обруч око касарне се стеже. Напада на касарну још нема, али се примећује кретање наоружаних људи. У току преподнева 1. септембра 1991. године, са источне и јужне стране касарне ЗНГ је урадио неколико бункера од џакова напуњених песком. Одмах сам послао ултиматум у Месну заједницу Логориште тражећи да се до 24.00 часа истог дана вреће уклоне.

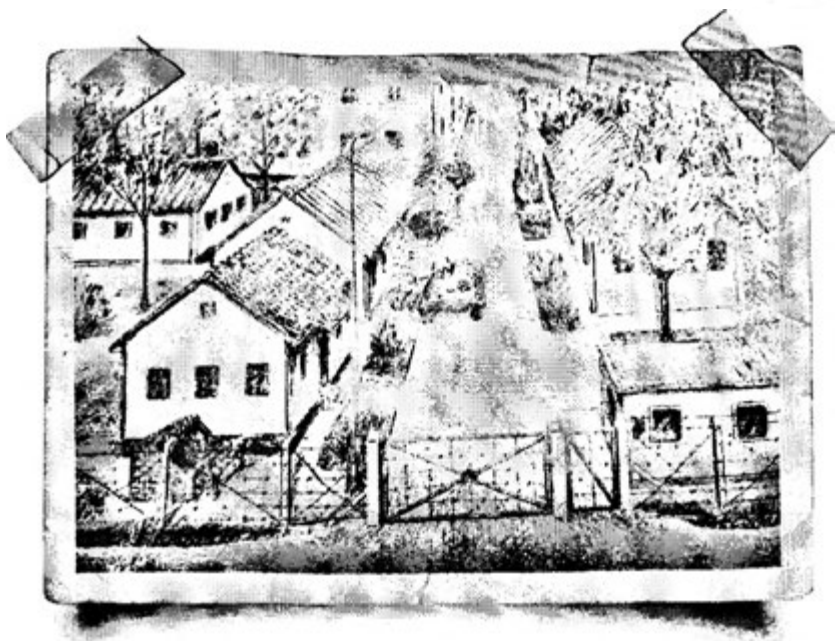
У противном ћу ватром из тенкова (тада сам их имао седам у функцији), гађати околне куће. Када сам тачно у поноћ изашао са два тенка на улицу, није било ни једне вреће са песком. То је можда једини случај у рату на тим просторима да су усташе саме уклониле своје бункере.

Од расположивог људства формирао сам привремене борбене саставе и то:

- ✓ Тенковску чету састава 7 тенкова Т-55 са по три члана послуге (уместо четири)
- ✓ Минобацачки вод 120 мм са 4 оруђа
- ✓ Извиђачки вод
- ✓ Позадинско одељење.

У оквиру система одбране у спољном појасу урадили смо мешовита минска поља, групе мина и мине усмереног дејства. У следећем појасу били су тенкови као ватрене тачке а између њих групе стрелаца. Овако малобројни били смо даноноћно на положајима, што је максимално изнуравало људство. Велике празнине између малобројних група у одбрани, „попуњавали“ смо фиктивним (лажним) минским пољима и постављењем тенкова без посаде. Довијали смо се на разне начине како смо знали и умели. Предузимали смо мере и радње која војна правила не предвиђају. У каснијим борбеним дејствима испоставило се да смо у томе имали успеха.

Конкретни напади на касарну Логориште, почели су 19. септембра 1991. године око 12.00 часова.

Главни улаз у касарну
цртеж пук. Милана Лешића, браниоца касарне

Са пет пројектила испаљених из зоља, гађани су тенкови и складишта са горивом. Ватра је отворена са гробља Света Доротеја.

Нападнути смо а да нисмо дали никакав повод. Одговарамо ватром из тенкова и из МБ- 120 мм.

Одмах сам упутио протест Месној заједници Логориште припретивши им да се овако нешто више не понови јер ћемо у противном жестоко узвратити.

Сутрадан у касарну су дошли представници Месне заједнице Логориште и уз велико извињење рекли да 95% становништва Месне заједнице нема ништа против ЈНА, већ то раде појединци.

Тог дана на радио Карловцу је у неколико наврата на ироничан начин читано моје упозорење које сам упутио Месној заједници Логориште. Такође на радио Карловцу, потпуковник Рудолф Брлечић, Хрват мој некадашњи колега, а тада заповедник ЗНГ за Карловац, прети мени и мојој породици. Увече 20. септембра поново нас усташе гађају золама из рејона гробља Света Доротеја, нашта жестоко одговарамо ватром из тенкова. Тог 20. септембра, резервни капетан Миле Пеурача је уобичајено као и претходних дана довезао са Кордуна неколико резервиста. Обавестио ме је да је са командантом у Крњаку договорио да сутрадан из Крњака доведе у Логориште око 30 резервиста.

Увидевши дефинитивно да не можемо од никога добити било какву помоћ (а можда нам се из ко зна којих разлога и није хтело помоћи), тих септембарских дана сходно расположивим могућностима предузимам следеће:

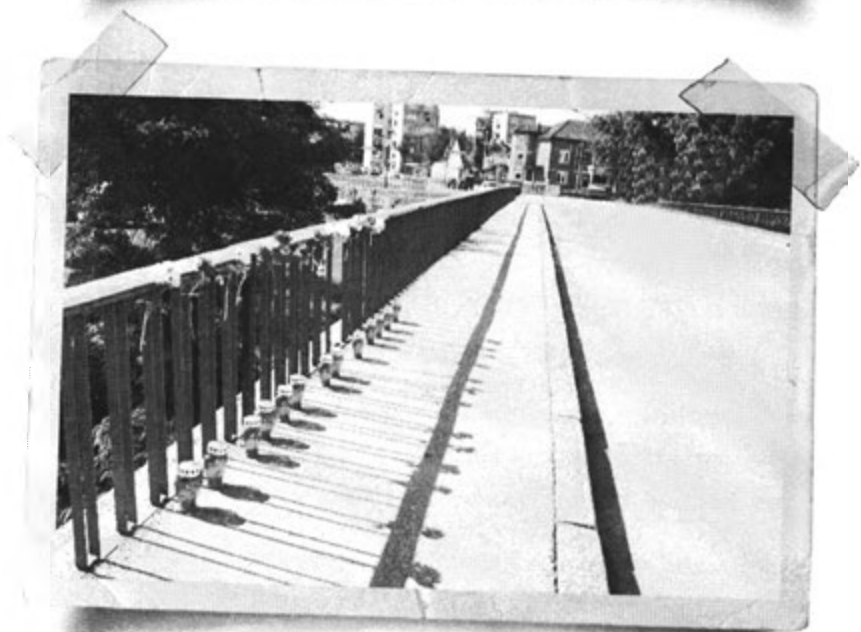
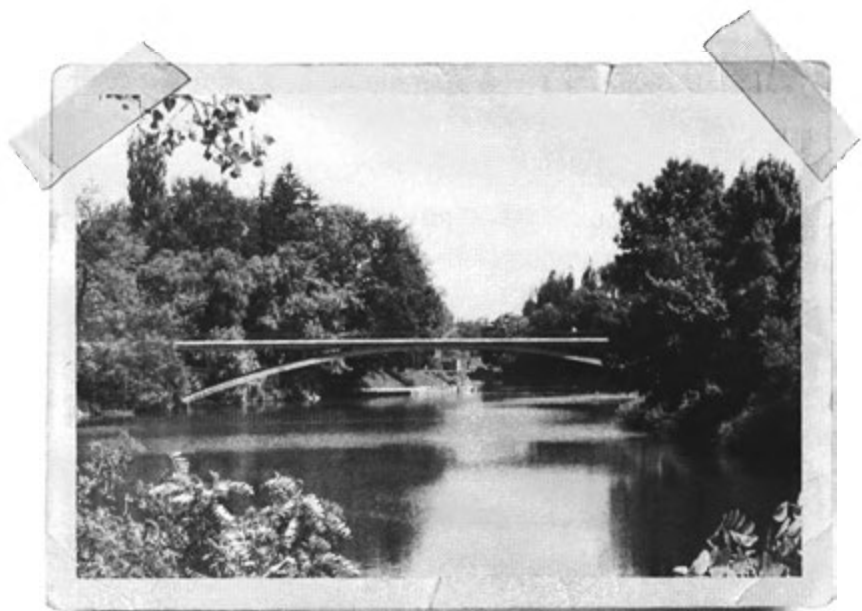
- ✓ Вршимо минирање око касарне а у недостатку мина табле са натписом „Минирано“, стављамо и тамо где није било минирање, а што се касније показало веома ефикасно и корисно
- ✓ С обзиром на различитост војно евиденционих специјалности (ВЕС) војника резервиста, вршимо преобучу за посаде тенкова, послуге минобацача, итд.
- ✓ Предузимамо мере за одсудну и дуготрајну одбрану и борбу у окружењу (најекономичније коришћење ионако малих количина воде и конзерве хране, копање Нортонових бунара за воду, прилагођавање

објекта за дејства и заштиту, организација веза унутар касарне, итд.)

- ☑ Сходно конкретним условима на моторна возила утоварујемо наоружање и вреднију опрему коју би повезли када се касарна буде напуштала
- ☑ Правимо План онеспособљавања, уништавања и рушења ако дође до најгоре ситуације, итд.

Иако смо сви у касарни били свесни изузетно тешке ситуације у којој смо се налазили, били смо одлучни у намери да се боримо до последњег човека.

На позив за предају (посебно су их усташе мени као команданту упућивали), одговарали смо жестоком ватром. Нисмо имали никакве везе са „спољним светом“, нисмо знали шта се дешава у граду, нисмо знали шта нам је са породицама, једноставно речено били смо „одсечени од света“.

Мост на Корани

ЗЛОЧИН НА КОРАНСКОМ МОСТУ

21. СЕПТЕМБАР 1991.

Освануо је 21.септембар 1991.године, најтужнији дан у мом животу, дан који ће неизбрисиво остати у мом сећању. Дан када Срби славе Малу Госпојину.

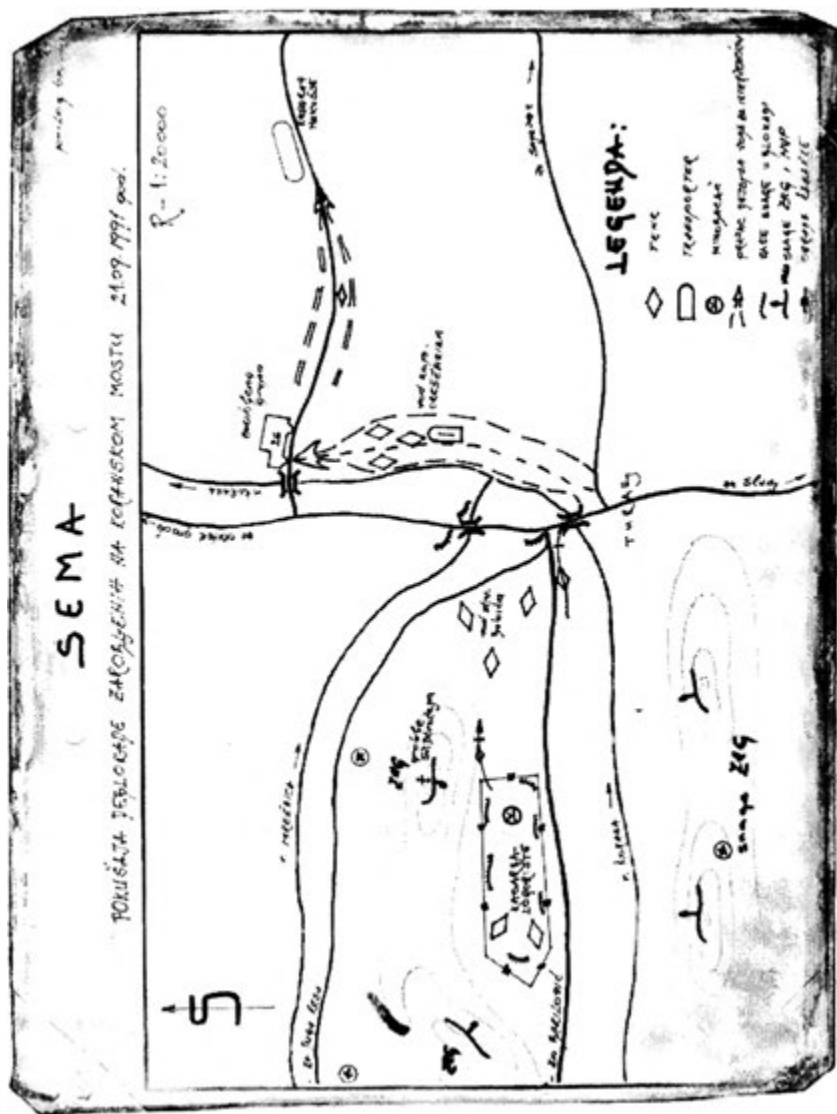
Као и претходних дана, резервни капетан Миле Пеурача је по плану са два моторна возила (ТАМ-150 и Пинц-Гауер), кренуо у Крњак. Претходног дана Пеурача је са командантом у Крњаку ,договорио да једну групу од двадесетак резервиста доведе тог дана у касарну Логориште. Са Пеурачом је по мом одобрењу кренуо и активни старешина заставник Бабић Никола, који ме замолио да пође и да се види са породицом која се из Карловца евакуисала у Мекушје, те да се истог дана врати са Пеурачом и групом.

По устаљеном обичају, организована је радио веза између мене у касарни и групе са радио уређајем (РУ РУП-12) уз коришћење докумената за тајно командовање трупама (ТКТ). Није било никаквих запрека да Пеурача са возилима пође на задатак, посебно због тога што у самом Карловцу и околини није било борбених дејстава и што се кретање одвијало без проблема.

Група је из касарне Логориште кренула у 7.00 часова, а планирано је да се врати до 11.00 часова. Веза са групом је одржавана све до полигона Церовац кроз који су прошли у 07.30 часова, када је договорено да се веза поново успостави око 10.30 часова. Када у 10.30 часова није успостављена веза са групом, почели смо да бринемо. Сви наши покушаји у наредних неколико сати да успоставимо везу, нису уродили плодом. Почели смо да слутимо да нешто није добро. Око 17.00 часова по касарни је отворена јака ватра из минобацача (МБ) и снајпера. Одговорили смо ватром из МБ-120 и тенковима.

У току ових дејстава око 17.30 часова јављено нам је да је веза са групом капетана Пеураче успостављена и да се тренутно налазе у покрету у рејону Мекушја. С обзиром да је падала киша, те да је и почело да се смркава, наредио сам капетану I класе Милану Лешићу који је био на радио вези са групом, да им пренесе моје наређење да преноће у касарни у Мекушју. Међутим капетан Пеурача је продужио кретање ка Коранском мосту и касарни Логориште. Резервиста који је у групи радио на радио уређају РУП-12, цело време је држао тастер на МТК, само је он говорио и тиме онемогућавао Лешића да са њим комуницира. Говорио је да прилазе мосту на Корани, да их опкољавају, тражио је да им пошаљемо помоћ говорећи „шаљите гараве, шаљите гараве“ (тенкове) и тада се веза прекинула. Све ово време усташе дејствују по касарни и водимо огорчену борбу. Схвативши сву реалност настале ситуације као и наше скромне могућности у том тренутку (мали број људи у касарни, водимо борбу у окружењу, итд.), ценим ситуацију и предузимам следеће:

Извештавам команданта гарнизона пуковника Светозара Марјановића (који се већ извукао из Карловца) о насталој ситуацији и тражим од њега помоћ. Он ми одговара да сачекам и да ће он са МУП-ом Карловца (Штајдухар) то решити. Истовремено плашећи се за судбину људи у групи на Коранском мосту, наређујем капетану Милану Лешићу да отвори ватру из МБ-120мм по рејону у близини моста са циљем да непријатеља који је опколио групу дезоријентисхе. Резервном капетану Орешчанину дајем задатак да формира борбену групу. Све ово радим док истовремено и даље одбијамо нападе на касарну са свих страна. С обзиром да се пуковник Марјановић ни након 15 минута није јавио, а плашећи се за судбину људи на мосту, наређујем капетану Орешчанину да крене на интервенцију и покуша деблокирати опкољену групу на мосту, да капетан Лешић и даље подржава кретање и дејства тенковског вода капетана Орешчанина. Одмах по напуштању касарне тенковски вод је тучен, па је прихватио борбу у покрету. Иако није био праћен пешадијом (што је иначе обавеза у свим војним правилима) јер нисмо имали људе за то, тенковски вод се уз велику борбу на сву срећу без губитака успешно кретао према Коранском мосту. Да бих ублажио проблем недостатка пратеће пешадије, наређујем старијем воднику Милану Бобићу да са својим тенковским водом направи испад из касарне и подржи капетана Орешчанина, што је Бобић учинио. Ноћ је пала и само се виде бројни одблесци при дејству нашег и усташког наоружања. По избијању у рејон моста на Корани, капетан Орешчанин ме извештава да на мосту нема никог и пита шта да ради?

ШЕМА
покушаја деблокаде моста (ориг.)

С обзиром да је пала ноћ а непријатељ на простору између касарне Логориште и моста на Корани консолидовао снаге те имајући у виду да тенкове не прати пешадија која би их штитила од „ловаца тенкова“, наредио сам капетану Орешчанину да продужи у њему ближу касарну Мекушје у којој су биле јединице ЈНА, што је он и учинио. Старијем воднику Бобићу сам наредио да се врати у касарну и поседне положаје за одбрану.

У овој акцији покушаја деблокаде групе на Коранском мосту нисмо имали губитака, а према каснијим сазнањима нашој ватром из тенкова и МБ-120 мм срушено је шест усташких бункера а из борбеног строја је избачено око 20 усташа. Нисмо знали шта је са нашим друговима који су заустављени на мосту, нити где се налазе? Када је реч о Коранском мосту истакао би следеће:

- ☑ Команда касарне Логориште и ја лично као њен командант, предузели смо све што је у том тренутку и у тим околностима могло да се предузме,
- ☑ Реаговали смо веома брзо (већ пет минута након сазнања да је група заустављена и опкољена, почело је дејство наших МБ-120 мм, а након двадесетак минута касније кренули су и тенкови на интервенцију)

Од укупно 8 тенкова, 12 МБ и око 90 људи (који су цело време одбијали нападе на касарну) у акцији покушаја деблокаде групе на мосту ангажовано је борбено возило БРДМ -2, шест тенкова, 4 МБ-120м и око 40 људи.

После два дана сазнали смо тужну вест да је 13 наших другова, зверски мучено и побијено на Коранском мосту. Један резервиста из групе је са моста скочио у Корану и под окриљем ноћи успео побећи, војника на одслужењу војног рока Ђукановић Обрада (био је возач једног од два возила) су пустили да оде, а 11 резервиста је одведено у заробљеништво па су касније размењени за усташке заробљенике.

Од тог дана, 21. Септембра 1991.године, почела је потпуна блокада касарне. Нико више из касарне није могао да изађе нити да уђе.

Пред малобројним браниоцима касарне Логориште, наилазили су тешки и кржави дани.

ДОГАЂАЊА НА КОРАНСКОМ МОСТУ НАКОН ЗАУСТАВЉАЊА ВОЗИЛА ЈНА

(ПРЕМА КАЗИВАЊУ ПРЕЖИВЕЛИХ ИЗ ГРУПЕ ПРИПАДНИКА ЈНА)

Група од 26 резервиста се тог дана 21. септембра 1991г., по доласку два моторна возила из касарне Логориште, почела прикупљати у Крњаку, где су у возила ушла тројица резервиста. Након дужег чекања и након интервенције пуковника Чедомира Булата и Мирка Божића команданта Штаба ТО Крњака, прикључују се и други резервисти као и активни старешина заставник Никола Маћешић. У 16.00 часова група са два моторна возила креће правцем Буковица, полигон Церовац, Мекушје.

Милош Срдић

један од 13 закланих на Коранском мосту

У Мекушју се групи прикључује и активни старешина ЈНА заставник Никола Бабић. Група сада броји укупно 26 људи, од чега је 23 резервиста ЈНА са Кордуна, двојица активних старешина ЈНА и војник на одслужењу војног рока Обрад Ђукановић.

Испред моста на Корани, већа група наоружаних припадника хрватске полиције, зауставља возила и опкољава са свих страна. Траже да се предају и положе оружје. Резервиста Душан Бунчић уплашено и усплахирено позива команду касарне Логориште тражећи помоћ. Људство из возила ТАМ-150 излази из возила и предаје оружје.

СПИСАК ЗАКЛАНИХ ПРИПАДНИКА ЈНА НА КОРАНСКОМ МОСТУ

БАБИЋ МИХАЈЛА МИЛЕ, РОЂЕН 1949.

БАБИЋ ПАЈЕ НИКОЛА, 1948.

БИЖИЋ МИЛАНА ВАСО, 1955.

ГОЉКОВИЋ ШПИРЕ СВЕТОЗАР, 1959.

КОМАДИНА БОШКА ЗОРАН, 1964.

КОЗЛИНА БОЖЕ БОЖО, 1954.

ЛУКАЧ МИЛОША МИЛЕНКО, 1959.

МИЛОВАНОВИЋ СВЕТОЗАРА СЛОБОДАН, 1966.

ПЕУРАЧА ВЛАДИМИРА МИЛЕ, 1964.

ПОПОВИЋ МИХАЈЛА НЕБОЈША, 1967.

САВИЋ ДУШАНА МИЛИЋ, 1955.

СИПИЋ ЂОРЂА ЈОВАН, 1966.

СРДИЋ СИМЕ МИЛОШ, 1948.

Припадник хрватске полиције Жељко Переско упорно позива резервисте да положи оружје и предају се. Пат позиција траје око пола сата. Тада се из правца касарне Логориште зачуо звук тенкова у покрету и спорадична ватрена дејства.

Ноћ је почела да пада и ромиња ситна јесења киша. Хрватски полицајци шаљу резервисту Јована Силића у сусрет тенковима из касарне Логориште да им пренесе да се тенкови зауставе, јер ће у противном побити све у групи. (прим. аутора „нема података дали је Силић ступио у контакт са тенковима“) Хрватским снагама стиже појачање, међу којима има и оних са усташким симболима у црним униформама. Ситуација је била веома сложена и озбиљна. У групи су подељена мишљења око тога дали се предати или не? Превладао је мишљење већине да се ипак предају и положи оружје. Хрватска полиција део резервиста грубо убацује у своја возила и одвози у Карловац. Док је ова група одвожена, на мосту су се чули пуцњава, крици и јауци.

Резервисти Бранко Мацарац и Небојша Јаснић су под окриљем мрака, скочили са моста у Корану и успели су побећи. Војника кадровика Обрада Ђукановића, хрватски полицајци су након малтретирања пустили да оде.

Примедба аутора:

Аутор књиге се у време дешавања на Коранском мосту, налазио у касарни Логориште. Не располаже подацима како се одиграо крвави пир на мосту, којом приликом је зверски убијено и заклано 12 резервиста ЈНА и заставник ЈНА Никола (Паје) Бабић.

2

UTORAK - YTOPAK
TOREK - TUESDAY

①

20. 10. 91
ABYCT
AUGUST

Gospodine Eredegovc!

Imam dopustenje
zapovednika obratiti
vam kralova da
jaka zelite daEVANGELIZIRATE svojemu
belesnu i svetlu.Ja dopustenjem,
zapovednika Zlatice
spremam sam da
anigurnu sigurnu
prolaz svojemu
belesnu i svetlu
da i imate.Vam sigurnost na
gore, napredovanju
posetite po gospodinu

Допис усташког заповедника Чорак Жељка (ориг.)

СТАЊЕ У И ОКО КАСАРНЕ

22. СЕПТЕМБАР - 04. НОВЕМБАР 1991.

Наредних дана усташе изводе спорадичне нападе на касарну. Углавном дејствују минобацачима и снајперима. С обзиром да имамо доста муниције на сваки напад жестоко одговарамо. Дана 24. септембра из касарне дезертирају три војника Албанаца и капетан I класе Мајкић Душко. Исти је да би оправдао своје дезертерство у Војнићу ширио разне узнемирујуће дезинформације које су уносиле пометњу међу становништвом.

У касарни 25. септембра борави четворочлана делегација Европске заједнице. У разговору са њима који је трајао пола сата, указао сам им на понашање ЗНГ који константно дејствују по касарни. Упозорио сам их да ћу на те њихове оружане провокације још жешће да узвраћам.

Обећали су да ће предузети мере да се то више не понавља, међутим догађаји наредних дана показали су да нису у томе успели.

Ситуација у касарни постаје све тежа. Немамо хлеба, воде (пијемо кишницу)грејање, струје, медицинског особља, телефонске везе. Једино још некако успевам да одржавамо контакт са командом гарнизона користећи радио уређај РРУ-1.

Морал бораца и поред свега је још увек добар, али све више је присутан осећај да смо препуштени сами себи на милост и немилост непријатељу.

Тих дана око касарне примећујемо све бројније усташке снаге. Дејствују по касарни из различитог оружја и оруђа: минобацачима, осама, зољама, тромблонима, ручним бацачима, амбрусима, стрељачким наоружањем.

Имамо и прве рањенике којима и ако немамо медицинског особља, пружамо помоћ сходно нашим могућностима и умећима. Објекти око касарне се руше, горе, касарна трпи разарања.

На Кордуну 27. септембра проглашена је жалост. Тог дана у Крњаку је одржано опело за 13 закланих бораца на Коранском мосту, који су истог дана сахрањени у својим селима. То је био један од најтужнијих дана који је задесио народ Кордуна у његовој историји.

Дана 04. октобра, снаге ЈНА започињу напад правцем село Тушиловић - Слуњска брда -предграђе Турањ (2км од касарне Логориште). Дејством из минобацача 120 мм подржавамо напад јединица ЈНА. Борбе трају целу ноћ 4/5октобар. Сутрадан у касарни пада прва жртва. Од мине испалемене из усташког минобацача гине резервни поручник Смрзлић Драган из кордунашког села Горњи Скрад код Крњака. Био је изузетан друг, храбри борац без мане и страха. Његова смрт нас је све тешко погодила. Наредне ноћи још једна жртва. Пројектилом из усташке зоље погођен је тенк на положају.

У њему гине резервиста Иванковић Слободан док су преостала два члана посаде рањена.

Ове жртве које смо тешко поднели, као да су позитивно утицале на морал. Добили смо снагу да се жестоко боримо и осветимо наше погинуле другове. До вечери 6. Октобра јединице ЈНА су заузеле рејон Слунјска брда (око 2 км од касарне). У току целог дана усташе непрекидно дејствују по касарни. Трпимо до сада највећа разарања и штету.

Преко 100 различитих пројектила је у току дана пало на касарну. У и око касарне је прави пакао. Заповедник ЗНГ Рудолф Брлечић преко радио Карловца позива ме на предају и прети ми, уцењујући ме претњама упућеним мојој породици, супруги Невенки, синовима Александру и Ивици и ћерки Татјани.

Сутрадан 7. октобра наређујем старијем воднику Бобић Милану да са тенковским водом (3 тенка) направи испад из касарне у правцу моста на Мрежници (до чије близине су стигле јединице ЈНА са фронта)и „очисти“ тај простор те тако олакшамо даљи напредак наших снага са фронта.

Бобић Милан је без губитка веома успешно извршио задатак. Снаге ЈНА су само требале прећи мост и спојити се са нама и тако нас деблокирати. Ни данас ми није јасно нити ми је ико икада одговорио, зашто то није урађено.

Резерве воде су нам при крају. Једва да имамо за гутљај – два у току дана. О спровођењу елементарне личне хигијене нема ни говора. Очи су нам упрте у небо, ишчекујући кишу како би попунили резерве воде. Последњи гутљаји чувају се за рањене другове.

Хлеба такође нема, али имамо доста паштете и рибе у конзерви. За доручак паштета, за ручак риба, за вечеру опет паштета. Сутрадан исти мени само обрнутим редом. Добро је ово за дијету. Међутим дефинитивно највећи проблем нам представља недостатак цигарета. Последње цигаре делимо на димове. Када смо остали без цигарета „пушили“ смо некакво лишће умотано у стару хартију. Температура је сваким даном све нижа. Та јесен 1991. године у Карловцу била је заиста хладна. Грејања нема, прозори разбијени, објекти оштећени и срушени. Али поред свега тога, одбијамо усташке нападе на касарну. Срећа је да имамо довољно муниције. У том периоду моји борци исказују невиђене примере јунаштва и храбрости. Капетан I класе Милан Лешић легендарни „капетан Уча“ са својим минобачлијама непогрешиво погађа и неутралише усташке циљеве. Уз њега је и његов храбри син Матија. Резервни војник Бранко Матијевић један од седморо браће Матијевића из Петрове пољане код Војнића, први је још у јулу дошао у касарну. Својом храброшћу позитивно је утицао на морал осталих бораца. Мој кум Јован Шарац из Крњака међу првима се одазвао апелу да се брани касарна Логориште. Као возач тенка тако је успешно маневрисао том грдосијом, да је једноставно био неухватљив за усташке ручне бацаче, зоље, и друга против оклопна оруђа.

Голобради Славиша Бетић из Ћићевца и Душан Згоњанин из Земуна, били су деветнаесто годишњаци на одслужењу војног рока. Како су се они борили, како су пркосили и гледали смрт у очи, колико су храбрости испољавали, о томе се могла написати посебна књига.

И остали браниоци касарне били су велики јунаци. Поносан сам што сам био њихов командант.

Схвативши да помоћи нема, падом мрака 10. Октобра упућујем извиђачку групу са капетаном I класе Миланом Лешићем да се провуче кроз положај усташких снага, избије на реку Корану (на око 500 метара од касарне) исту преплива и успостави контакт са нашим снагама на фронту у селу Гољаци. Међутим група је откривена и дошло је до ватреног окршаја и група се без губитка морала повући у касарну. Након два дана поново шаљем групу. Овај пут група је направивши пролаз кроз минско поље, прешла Корану и ступила у контакт са јединицама девете зајечарске бригаде. Капетан Лешић је у духу мојих упутстава договорио неке заједничке активности и наредне ноћи вратио се са групом у касарну. Тако је успоставио контакт и прелаз преко Коране што ће нам касније бити од животног значаја.

Договором између Команде гарнизона (пуковник Марјановић) и кризног штаба Карловца, 14. Октобра, предале су се и преостале касарне у граду „Петрова гора“ и „Роберт Домани“ (познатија као касарна Лушчић) чији су се браниоци до тада храбро борили. Само са личним наоружањем војници и старешине као и породице активних старешина које су се ту склониле, одведени су уз бројна провоцирања, понижавања и вређања од стране усташа и грађана Хрвата дојучерашњих комшија, ван града на Кордун.

Од 24 војна објекта у граду Карловцу остали су само касарна Логориште и велико складиште муниције у Јамадолу.

Republika Hrvatska
Općina Karlovac
MZ Logorište
Logorište, 01.09.1991.

Općina Karlovac
Mjesna zajednica
LOGORIŠTE

Komandantu kasarne
"Stjepan Milešević Šiljo"

Na osnovu osobnog dogovora predstavnika MZ Logorište sa komandom kasarne "S.M. Šiljo" dana 31.08.1991. u vremenu od 22h do 23h, ~~na~~ njene su dana 01.09.1991. da ~~13h~~ ~~na~~ ~~vrata~~ na pijeskom koje je postavio Štab narodne zaštite Logorište na komunikaciji kroz Logorište. U ~~avaj~~ ~~naprijed~~ prevedene radnje ~~namjenjen~~ ~~je~~ na dužnosti komandant Štaba narodne zaštite MZ Logorište.

Kako je vašim zahtjevima upućenim 31.08.1991. u dva navrata postavljene zahtijev uklanjanja betonskih kocki sa ceste kroz Logorište čijom postavom MZ Logorište nema ništa, jer su iste postavljene po odluci Kriznog štaba Karlovac na više mjesta u gradu, obavještavamo Vas, a što smo istakli i u ličnom razgovoru sa Vama, da uklanjanje kocki nije u našoj nadležnosti.

Po Vašem zahtjevu od 31.08.1991. te od 01.09.1991. stupili smo u kontakt sa Kriznim Štabom općine Karlovac dana 01.09.1991. u 13h. Obaviješteni smo od strane Kriznog štaba da se kasarna u Logorištu lično ili putem Komande divizije obrati Kriznom štabu Karlovac u vezi uklanjanja betonskih kocki sa prometnice.

Odbacujemo svaku odgovornost sa rukovodstva i građana MZ Logorište u vezi problema koji mogu nastati u koliko ovaj problem dogovorno ne riješite sa kriznim Štabom Karlovac.

Građani mjesne zajednice Logorište i njeno rukovodstvo voljni su razgovarati sa nadležnim osobama u kasarni "S.M. Šiljo" za razrješenje svih problema koji su nastali ili ~~na~~ mogu nastati u budućoj suradnji.

Građani MZ Logorište očekuju sada da vojnici i starješine kasarne "S.M. Šiljo" okrenu cijevi svojih tenkova i transportera suprotno od stambenih objekata nenaoružanih građana naše zajedničke MZ.

O svim budućim ekscesima molimo da nas odmah izvijestite kao što ćemo i mi Vas.

Sa štovanjem!

v.d. Predsjednik MZ Logorište

Lisac Lno

Alio Lno
Mjesna zajednica
LOGORIŠTE

Допис МЗ Логориште о уклоњеним бункерима (ориг.)

Ово сазнање је дефинитивно имало велики одраз на морал браниоца касарне Логориште. Сада нам је апсолутно јасно било да смо препуштени сами себи. Иако је команди гарнизона (пуковник Марјановић) било познато колико мало људи брани касарну Логориште, да немамо никакву логистичку подршку, он ништа не предузима нити остварује контакте са мном. Након тог сазнања да смо у целом гарнизону Карловца остали сами, то вече из касарне дезертира још један подофицир и осам војника. Захваљујући нашој самоиницијативи и припремљеном прелазу на Корани који је капетан Лешић у ноћи 12. октобра урадио у договору са командом 9. зајечарске моторизоване бригаде (командант пуковник Момчило Момчиловић), сваке ноћи почевши од 15. октобра преко Коране добијамо помоћ у људству, опреми, храни.

После дужег времена једемо хлеб и имамо цигарете. Вода је и даље проблем. Никад нећу заборавити један моменат из тог периода. У току обиласка војника и старешина на положајима, угледао сам једног младог војника како лежећи на земљи испуцалим уснама и језиком лиже мало воде која је после последње кише остала у удубљењу у земљи. Тог момента помислих на мајку тог војника, која негде у даљини брине за свог сина питајући се да ли је гладан или жедан? Наређујем да се копају Нортонови бунари и нађе вода. Међутим иако се касарна налазила између река Коране и Мрежнице на пар стотине метара, нисмо ни на дубинама до 15-20 метара могли доћи до воде?

Дана 19. Октобра преко озвучења које су поставили око касарне и преко којег пуштају усташке песме, позивају ме да до 16.00 часова предам касарну претећи мојој породици која је на срећу тада већ била у Београду.(Овај податак у вези са породицом је интересантан због догађаја који се догодио мојој породици 30. Априла 1992. године о чему ће касније бити речи).На њихов захтев и ултиматум за предајом касарне, преко мегафона им одговарам да ми то не пада напамет и да се „србин никада не предаје“.

У 16.00 часова са свих страна су отворили ватру, али смо им још снажније одговорили ватром из минобацача, тенкова.

Браниоци касарне ЛОГОРИШТЕ

(с лева на десно - командант Бора Ерцеговац, п.пук Милан Лешић, Анкица Бабић, Јово Шарац, Матија Лешић и Душко Згоњанин

Ненад Трбојевић Периша ЛОГОРИШТЕ
легендарни борац са Кордуна и бранилац касарне

Добијамо информације да кроз Карловац скоро свакодневно се извлачи људство из Загреба и касарни из северног дела Хрватске и да одлазе пут Кордуна и даље. У нашим срцима зебња шта ли ће бити са нама?

У поподневним сатима 20. Октобра, заповедник усташих снага које су блокирале касарну, послао је свог војника са писмом у коме ме позива да започне разговоре око услова предаје касарне. У потпису је стајало име заповедника Чорак Жељка. Наравно да сам му послао категоричан одговор да о предаји касарне нема говора.

Почевши од 22. октобра, ноћу преко Коране долази нам помоћ у људству из 9. зајечарске бригаде и две чете територијалне одбране са Кордуна.

То се изузетно позитивно одражава на морал бораца у касарни који су већ били на ивици физичких а посебно психичких могућности. У току ноћног преласка Коране и пролаза кроз минско поље, усташе су отвориле ватру.

Тако је нажалост, у ноћи 01./02. новембра једна мина испаљена из усташког минобацача пала тачно у чамац у коме су били борци територијалне одбране чете из Крњака. Том приликом је погинуло пет а рањено шест другова. Упоредо са доласком људи у касарну, и усташе повећавају број својих јединица око касарне (касније смо сазнали да је у том периоду око касарне било 1500 усташа). Тих дана заповедник Чорак Жељко поново ми шаље емисаре са захтевима. Наравно одговарам му да о предаји нема говора.

У ноћи 26./27. октобра, са обезбеђењем прелазим Корану и са командантом 9. зајечарске бригаде пуковником Момчилом Момчиловићем, одлазим на планину Шамарицу код Петриње и јављам се команданту оперативне групе генералу Шпири Никовићу, под чијом командом су биле све јединице на простору Баније и Кордуна. Након што сам му реферисао о стању у касарни Логориште и ситуацији у Карловцу, од начелника штаба пуковника Раковића добио сам задатак за наредни период.

Ту на Шамарици сам се након 45 дана окупао, пресвукао веш и телефоном чуо са породицом у Београду. Са сугругом сам се договорио да свако вече у 22 часа и 22 минута они у Београду а ја у Логоришту погледамо у месец и тако у мислима тог тренутка будемо заједно. Нисмо знали када и да ли ћемо се уопште икада више чути и видети. И данас често у то време изађемо испред куће и загрљени у

22 часа и 22 минута гледамо у месец и евоцирамо сећања на та ратна времена.

У наредним данима уз велики ризик и пожртвовање припадника 9. зајечарске бригаде, ноћу добијамо хлеб, воду, цигарете. Повећава се бројно стање, а повећава се и побољшава морал мојих бораца.

Поново у ноћи 01./02. новембра прелазим Корану и одлазим на Шамарицу. Том приликом од генерала Шпире Никовића добијам конкретан борбени задатак: да припремим јединицу и када буде наређено да кренем у пробој из касарне правцем село Белајске Пољице - село Белај-бр-до Скроботка - село Бариловић, ту да пређем реку Корану и спојим са јединицама ЈНА на фронту. Очекивао сам да ће јединице са фронта прећи реку Корану, деблокирати касарну и почети са евакуацијом силне војне технике из касарне на Кордуну. Не знам зашто се генерал Никовић одлучио за овако нешто. Одмах сам изразио своје чуђење и бојазан да ли ћемо се успети пробити из блокаде и под борбом прећи 15км колико има до села Бариловић, а истовремено непријатељу оставити касарну и она средства и опрему коју нећемо моћи извући са нама. Речено ми је да поступим по добијеном задатку, а да ће мој пробој бити максимално подржан артиљеријом са фронта.

Вратио сам се у касарну и упознао људство са добијеним задатком.

Са командом одмах сам почео са припремама за пробој, истовремено водећи даноноћне борбе.

У том тренутку у касарни је било око 450 људи, организујем преобуку и обуку људства. Формирам тенковски батаљон, две пешадијске чете, ватрену групу, позадинску јединицу, итд.

На возила укрцавамо, техничка и материјална средства која ћемо понети са нама.

Она средства која нећемо моћи извући уништавамо (нишанске справе, затварачи и др).

Командирима јединица сам издао наређење за пробој и само чекамо наређење од генерала Никовића. Сва документа за командовање су шифрована и усаглашена са документима наших снага са фронта што је урађено приликом мог боравка на Шамарици. Мој шифровани назив био је „Морава“.

A black and white photograph of a road sign. The sign is rectangular with a dark background and light-colored text that reads "Vojnić". It is mounted on two wooden posts. The background of the photo shows a dirt road curving to the left, with hills in the distance under a cloudy sky. Some trees and foliage are visible on the right side of the road. The photo is mounted on a light-colored card with two white tabs on the left and right edges.

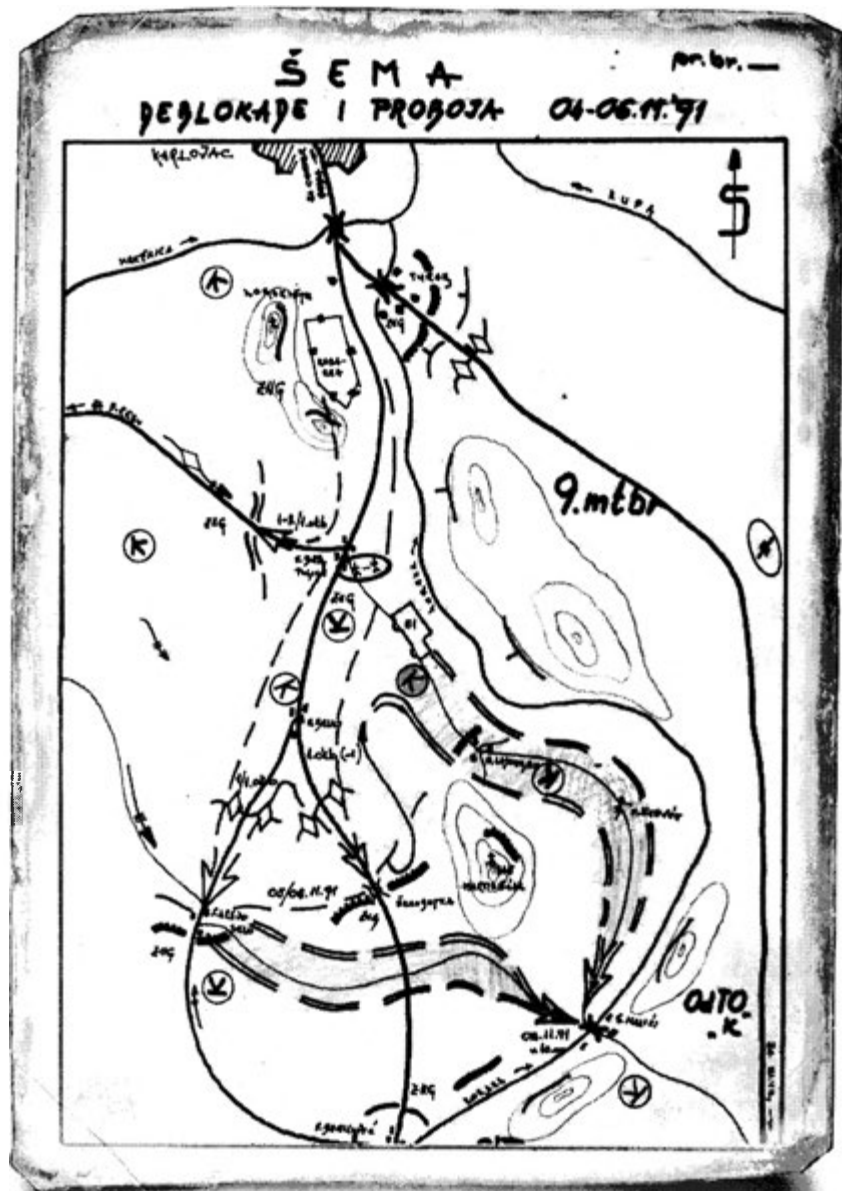
Vojnić

ПРОБОЈ ИЗ ОКРУЖЕЊА

04. - 06. НОВЕМБАР 1991.

Дана 4. новембра у 07:30 часова, примио сам сигнал за почетак пробоја из касарне. Сигнал је имао шифровани назив „Вихор. Издао сам наређење за почетак пробоја. Почела је реализација другог дела најтеже тактичке радње „борба у окружењу и пробој из окружења“. Тактичке радње коју је у ратним дејствима на простору некадашње Југославије колико је мени познато реализовала једино јединица из касарне Логориште. Јединица која је настављала традиције Прве бригаде славне Шесте личке дивизије.

У духу са раније издатим наређењем за пробој, уз ватрену подршку минобацача 120мм из касарне под командом капетана Милана Лешића, и дивизиона хаубица 155 мм из 9. зајечарске бригаде, тенковске чете овај пут уз пратњу пешадије, кренуле су у пробој. Главне снаге под командом потпуковника Михајла Гергаља нападале су правцем село Белајске Пољице, брдо Скроботка, село Бариловић. Иако су биле изложене јакој ватри усташа из 129. бригаде ЗНГ, веома добро су напредовале. Жестокe борбе потпуковник Гергаљ са својом јединицом водио је у рејону села Белајске Пољице.

ШЕМА
деблокаде и пробоја из окружења

То село је и за време Другог светског рата било познато као изузетно јако усташко упориште. Колике су велике борбе вођене да се овлада овим селом, говори и податак да је у току 4. новембра пет пута прелазило из руке у руку.

Губици су велики и на једној и на другој страни. Након коначног заузећа Белајских пољица, Гергаљ успешно наставља дејство и до пада мрака избија у рејон брда Скроботка на око 10 км од касарне. Међутим помоћне снаге ојачане тенковске чете које су требале обезбедити десни бок главних снага са правца Дуге Ресе, нису због јаког усташког отпора успеле избити на наређену линију, чиме је доведен у питање даљи напад главних снага.

У таквој борбеној ситуацији затекла нас је ноћ 4./5. новембар 1991. године. Ја сам се са пратиоцима затекао у селу Белајске Пољице.

Ценећи новонасталу ситуацију која се није одвијала како је било планирано, наређујем командирима да у рејонима где су се затекли, изврше припрему за кружну одбрану и ноћна дејства. У току ноћи добијам информацију да усташе доводе јаке снаге из Карловца и Дуге Ресе те да планирају да ударе на моје помоћне снаге и у бок главних снага. Сходно новонасталој ситуацији, око један сат иза поноћи генералу Шпири Никовићу предлажем да ми одобри следећу одлуку: да цео борбени поредак усмерим у лево, те да Корану и спајање са снагама са фронта не буде у селу Бариловић већ у селу Малићи. С тим да инжењерске јединице 9. бригаде ураде понтонски мост за прелаз тенкова и возила.

Генерал Шпиро Никовић прихвата овај мој предлог а ја га одмах претварам у заповест за даља дејства. У току ноћи 4./5. новембра водиле су се борбе цело време. У освит зоре сходно мојој новој заповести крећемо даље у пробој.

Крећемо се споро али успешно. Усташе пружају велики отпор и упорно нападају на све елементе борбеног поретка моје јединице. Велику помоћ имамо од стране већ споменутог дивизиона хаубица 155 мм из 9. зајечарске бригаде. На наш захтев хаубице неутралишу непријатеља а затим тенкови и пешадија овладавају тим рејонима. Старешине и војници испољавају невиђено херојство и јунаштво. Тако нешто нисам видео ни у ратним филмовима. Усташе имају велике губитке. У надирању налазимо код мртвих црнокошуљаша на средства за дрогирање и дрогу. Међу њима неколико црнаца и азијата. Тенковске јединице предвођене храбрим старешинама потпуковником Гергаљем, капетаном Додићем, капетаном Тановићем и старијим водницима Трбојевићем и Бобићем, успешно продиру ка наређеном циљу. На другој страни изузетни Милан Лешић са својим „минобацачлијама“ непогрешиво је неутралисао усташка упоришта трасирајући пут тенковима. Пешадија која је пратила тенкове успешно се носила и елиминисала усташка противоклопна средства.

Ноћ 5./6. новембра 1991. године затиче нас у рејонима села Ладвењак и Селишће. Организована је кружна одбрана за ноћна дејства.

Међутим осим мањих спорадичних дејстава није било већих борби. Када је свануло кренули смо ка Корани и селу Малићи.

Око 10.00 часова 6.новембра стигли смо на Корану. Угледавши мост који су инжењерци 9. бригаде у току ноћи урадили и наше другове на другој обали, заплакао сам. Потекле су сузе радоснице и код мојих другова војника и старешина, сузе поноса што смо упркос немогућим условима у којима смо живели, борили и гинули, успели да се под борбом пробијемо из блокиране касарне „Логориште“. Нисмо се предали као многи други, већ смо учинили највише што се у таквим околностима објективно могло учинити.

Након преласка моста формирали смо колону, средили се и кренули за Војнић где смо стигли око поднева. На том путу пролазећи кроз кордунашка села а посебно по доласку у Војнић, народ нас је одушевљено дочекао. Иако су (како нам многи тада рекоше) знали да смо остављени у касарни као „жртвена јагњад“, били су сигурни да борци Логоришта неће изневерити ни себе, ни свој народ ни своје славне претке. А посебно да неће погазити војничку заклетву датој својој ЈНА.

Ту у Војнићу у 12.00 часова 6.новембра 1991.године завршила се славна одисеја припадника касарне „Народни херој Стјепан Милашинчић-Шиљо“ познатије као Логориште у Карловцу. Одисеја која је започела 26.јуна 1991. године.

Postrojavanje nakon
proboja sa Logorišta,
Vojnić, 10.11.1991.godine

Drugovi borci,
Drugarice i drugovi,
Dragi nam gosti,

Dozvolite mi pre svega da vas sve skupa pozdravim u ime k-
de S.pmtbr i svoje lične ime.

Skupili smo se ovde, da svima kažemo kako smo izvršili posta-
vljeni zadatak koji nam je dala pretpostavljena k-da, da odamo priznanje
hrabrim borcima iz Logorišta, da odamo poštu hrabrim poginulim drugo-
vima.

Mi koji smo ovde u ovom malom, ali ponosnom stroju zajedno sa
našim poginulim drugovima našli smo se zajedno sa našim poginulim
drugovima našli smo se u kasarni narodni heroj "Stjepan Milešinić-Šiljo"
na Logorištu u Karlovcu. Našli smo se da branimo taj izuzetno važni
vojni objekat, znajući da braneći taj objekat, branimo Jugoslaviju,
Jugoslaviju koju Hrvatsko vrhovništvo zajedno sa snagama van Jugosla-
vije posebno iz Nemačke, Austrije, Mađarske i još nekim drugim, želi
razbiti, želi izbrisati da više ne postoji. U toj svojoj nameri želi
pre svega da genocidom satre sve ono što nije Hrvatsko. Šak i Evropa
misli da je moguće jednim papirom u vidu nekakvog dokumenta izbrisati
ono zašto je palo 1.700 000 žrtava. Međutim, neće to tek tako moći.
Nisu oni shtvarali Jugoslaviju, pa je neće moći niti rasturati. O budu-
ćnosti Jugoslavije odlučivaće građani ove zemlje.

Sa takvim razmišljanjima nas 96 počele je braniti kasarnu. U
odbrani kasarne našli su se v/o opština Vojnić i Vrginmost, mlađi voj-
nici kadrovici iz cele Jugoslavije osim Slovenije i mi aktivne starešine.
Iako je za odbranu tako velikog i značajnog objekta potrebno bar tri do
četiri puta više ljudi, nismo se uplašili. Naprotiv, zakleli smo se da
ginemo, ali da se ne predajemo.

Početkom septembra, uvedena je potpuna blokada kasarne. Ostali smo
bez struje, vode, telefona hleba. Oko kasarne sa svih strana vrebali su
snajperisti. Napadi na kasarnu započeli su 17.09.1991.godine. Počela je
neposredna borba. Tukli su nas streljačkim nasružanjem, tromblonski

Говор у Војнићу
10. новембар 1991.

СИТУАЦИЈА НАКОН

07. НОВЕМБРА 1991.

Долазак јединица из касарне Логориште у Војнић, био је пун емоција које су се кретале од суза радосница до суза туге. С обзиром да су половина бораца из касарне Логориште били резервисти из Војнића, Крњака, Вргин Моста, Тушиловића, Вељуна и других кордунашких села, није чудо што нас је толики народ дочекао у Војнићу. Више од два месеца родбине резервиста нису ништа знале о својим најмилијима. Људи су се распитивали, погледом тражили своје синове, браћу. На једној страни сузе радоснице док мајка грли сина, на другој страни слика мајке која је пала на земљу након сазнања да јој је син погинуо. Сломљена мајка „бугари“ док њен плач одјекује до легендарне Петрове горе. До Петрове горе где су мајке ових мајки пре 50 година „бугариле“ оплакујући своје најдраже. Тих првих пар дана у Војнићу тежи су ми били него чини ми се целокупно време проведено у блокади у касарни.

У поподневним сатима 6. новембра након што сам дао командирима задатке у вези смештаја и одмора војника, са пратиоцима сам отишао на Шамарицу да поднесем рапорт генералу Шпири Никовићу.

Након што је саслушао моје исцрпно излагање генерал Никовић је пред присутним органима команде прве оперативне групе и команде 9. Зајечарске бригаде закључио састанак следећим констатацијама:

1. Дејства у току одбране касарне и касније у току пробоја из блокаде, одвијали су се у складу са заповестима и наређењима команде оперативне групе.
2. Јединица у касарни Логориште и њена команда, учинила је максимум онога што се могло учинити с обзиром на услове под којима су се изводила дејства
3. Команда и јединице у касарни Логориште су часно, храбро и бескомпромисно извршиле свој задатак и ја им овом приликом одајем признање за то.

Био сам поносан на ово што је рекао мој претпостављени старешина који је и једини био компетентан да оцени оно што смо ми из Логоришта учинили. Ово износим због оних „паметних, умних и храбрих“ глава које нису биле ни близу касарне Логориште, али су зато месецима па и годинама касније износили своја „стручна мишљења“ како је нешто требало урадити овако или онако.

Од 6.-10. новембра време је искоришћено за одмор, сређивање технике, одавање почasti погинулим друговима, обиласцима рањених и породица погинулих бораца.

Дана 10. новембра 1991. године, у центру Војнића пред великим бројем становника Кордуна, извршио сам смотру јединица из касарне Логориште.

У мом исцрпном „рапорту народу“, детаљно сам присутнима изнео све чињенице у вези са херојском борбом коју смо водили. Веома критички сам говорио о појединцима и појединим структурама, који су могли али нису ништа учинили како би нам помогли. На другој страни са одушевљењем сам говорио о херојској борби мојих бораца. Мојим наредбама унапредио сам, наградио и похвалио већи број појединаца и неколико јединица. Командама оперативне групе и зајечарске бригаде послао сам писмене предлоге за стимулативне (наградне) мере за појединце из њихових надлежности. Нажалост ни један од ових предлога наведене команде нису уважиле? Интересантно је споменути два детаља у вези са смотром јединица. Први иако су на скупу били присутни и бројни новинари (из армијских листова), нико није дао информацију са овог скупа? Друго, иако сам службено и званично позвао да присуствује скупу, пуковник Марјановић Светозар командант гарнизона Карловац није дошао?

Дана 14.новембра послао сам детаљни писмени извештај о борби у окружењу и пробоју из окружења, команди оперативне групе и командама штабова територијалне одбране Војнић и Вргин мост.

По наређењу генерала Шпире Никовића и распоредног налога који сам добио, сва материјално-техничка средства и људство додељени су 9.бригади територијалне одбране, зонском штабу за Банију и штабу територијалне одбране Војнића.

Naredba komandanta 8. pmtbr
pov.br. 4-2 od 10.11.1991.godine

VOJNA POŠTA

Br. 5008

1-2
10.11.91
KARLOVAC

Na osnovu iskazane hrabrosti i podrijetima u izvršavanju
zadataka od posebnog interesa za odbranu suvereniteta i nedeljivosti
SFRJ, a na prijedlog pećinjenih mi starješina,

1. NAGRADJUJEM

1.1. Sa 20 dana nagradnog osustva

- desetara Čurčić Mišel,
- rasvednika Jevanović Jevicu,
- vojnika Nevaković Zorana,
- " Kurtići Ibrahima,
- " Betić Slavišu,
- " Bubale Sada,
- " Tedorević Milana,
- " Zgeljanin Duška,
- " Golubević Gorana,
- " Spahić Ardu,

1.2. Sa knjigom

- vojnika Pavlević Radeta,
- vojnog obveznika Ajdinović Dragana,
- " " Lončar Radeta,
- vojnika Nikanković Gorana,

1.3. Sa

- snajperskom puškom rezervnog rasvednika Teolu Mileta,
- automatskom puškom vojnog obveznika Malebabić Radeta,

2. UNAPRIJEDJUJEM

- u čin desetara vojnika Djerdjević Dragana, Pavlević Aleksandra,
vojnog obveznika Komadina Bogdana,
- u čin mlađeg vodnika vojnog obveznika Pajić Milana i
vojnog obveznika Vidović Živerada (nezatne),

НАРЕДБА

о додели награда за исказану храброст

Дана 12.новембра 1991. године, мајор Драгутин Драгић персоналац моје јединице предао је печате и ратну заставу команди пете (Загребачке) војне области. Тако је практично угашена и престала да постоји осма моторизована бригада, окосница снага за одбрану Логоришта а чији сам ја био командант, бригада која је гајила светле традиције Прве личке пролетерске народноослободилачке бригаде славне Шесте личке дивизије „Никола Тесла“, бригаде која је носилац ордена народног хероја.

Народни херој Стево Опсеница био је први командант ове бригаде која је формирана 8.јула 1942.године, док сам ја би њен последњи командант када је угашена 12.новембра 1991. године.

Након тога, наредбом Персоналне управе Савезног Секретаријата народне одбране, добио сам прекоманду за Београд, да бих већ у априлу 1992. године био упућен на Вуковарско ратиште. После двадесет година службовања на тим просторима тешка срца сам се растао са народом Кордуна који ме је волео и поштовао и кога сам ја волео и ценио.

ЗНАЧАЈНИ ПОДАЦИ

Бројни су параметри који карактеришу специфичност услова у којима су вођене борбе око касарне и у самој касарни Логориште. Већ је напред речено да је то јединствен случај у рату на простору некадашње Југославије у коме је једна јединица под изузетно неповољним условима реализовала најтежу тактичку радњу „борба у окружењу и пробој из окружења“. Какви су то били услови, можда боље говоре следећи подаци:

- ☑ У делимичном окружењу (блокади) провели смо 79 дана
- ☑ У потпуном окружењу (блокади) провели смо 51 дан што укупно износи 130 дана
- ☑ Хлеба нисмо имали 45 дана
- ☑ Кишницу смо пили 38 дана, а потпуно без воде смо били 2 дана
- ☑ На касарну је испаљено преко 1200 пројектила већих калибара, који су уништили око 35-40% објеката и ратних средстава
- ☑ У борбама око касарне убијено је и погинуло 33 бораца, од тога двојица активних старешина, троје резервних старешина, пет војника на одслужењу војног рока и 23 резервиста
- ☑ Укупно је рањено 45 бораца

- ✓ Према нашим каснијим сазнањима усташе су у борбама са нама имале око 200 мртвих и 250 рањених

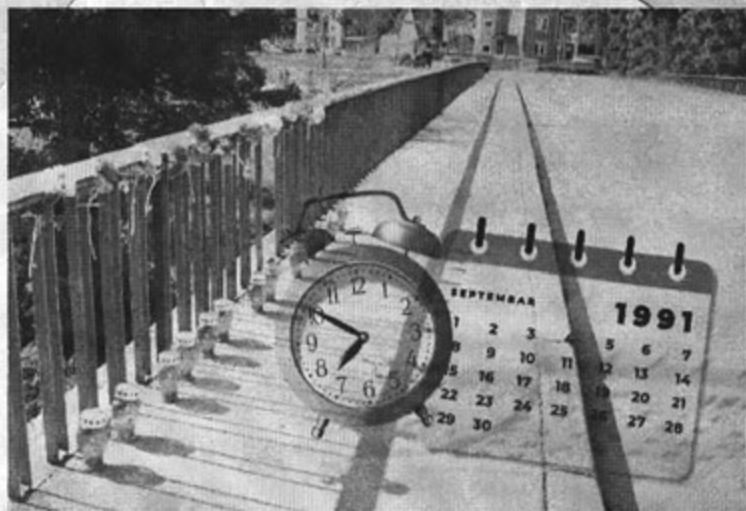
Након добијеног наређења за припрему за пробој које сам добио од генерала Шпире Никовића, сходно могућностима а пре свега људским, део техничких средстава и ратне технике планирао сам да извеземо из касарне када кренемо пробој. У том смислу у Војнић 6. новембра из Логоришта је извезено:

- ✓ 30 тенкова (21 тенк Т-55 и 9 тенкова Т-34) што одговара еквиваленту једног оклопног батаљона
- ✓ Тенк носач моста
- ✓ Тенк за извлачење
- ✓ Девет борбених возила (БОВ) и то седам комада БОВ-1 и два БОВ-3
- ✓ Два моторна возила радионице
- ✓ Цистерна пуна горива
- ✓ Пет возила различите врсте муниције
- ✓ 81 возило пуно техничких средстава (наоружања, средства везе, именданске опреме, итд.)

Ово што је извезено из касарне и доведено у Војнић, било је отприлике 12% свеукупних војних ефектива који су се налазили у касарни Логориште.

Такође треба нагласити да су ова средства (посебно тенкови) послужили као окосница наоружавања касније формираног 21. Кордунашког корпуса.

Да смо имали више људи, могли смо извући још више средстава.

ХРОНОЛОГИЈА

26.06.1991. (среда)	Ступиле на снагу мере потпуне б/г. У касарни се тог момента налази 23 војника и 17 АВЛ.
07.07.1991. (понедељак)	Почињемо са обуком самоиницијативно пре него што је стигла директива од претпостављене К-де (иста је стигла много касније, када је ову активност било немогуће остварити).
15.07.1991. (понедељак)	Шаљем К-ту, генералу Чаду, политичко-безбедносну процену и тражим одобрење да износим МС из РР-а на Кордун. Не добијам никакав одговор. Међутим ппук. Михаић и ја то ипак чинимо самоиницијативно.
04.08.1991. (недеља)	У Крњаку убијена 3 припадника МУП-а Хрватске.
05.08.1991. (понедељак)	У Карловцу лете први кафићи у ваздух, власништво Срба.
06.08.1991. (уторак)	Почињемо са фортификацијским и инжењерским уређењем касарне
24.08.1991. (субота)	Заједно са ппук. Михаићем тражим одобрења од К-та гарнизона Карловац, пук. Марјановића, да износимо МС из РР-а на Кордун. Одговор је „..... не дозвољава К-да 5.ВО ..." (а он то већ увећало чини?).

01.09.1991. (недеља)	Око касарне у току преподнева урађено десет бункера и митраљетских гнезда од стране ЗНГ-а. На мој енергични ултиматум до 24ч бункери су уклоњени. То су једини бункери у Карловцу које је ЗНГ-е сам морао уклонити.
19.09.1991. (четвртак)	Први напади на касарну. Са гробља Св. Доротеја дејствовало се са золама од стране ЗНГ-а.
20.09.1991. (петак)	Радио Карловац на себи својствен начин коментарише мој протест у вези напада на касарну 19.09.1991. године
21.09.1991. (субота)	На Коранском мосту, код ногометног стадиона, ЗНГ и МУП Карловца зауставили два м/в са 26 припадника ЈНА који су пошли у касарну Логориште. Тринаест бораца зверски измасакирано и побијено. Преостали одведени у заробљеништво и касније размењени.
24.09.1991. (уторак)	Самоиницијативно напустили касарну (дезертирали) кап. прве класе Мајкић Душан и гл. мајстори Ђане, Жиле и Војо.
25.09.1991. (среда)	У касарни је боравила група (делегација) ЕЕЗ од четири члана Разговор са њима, коме је присуствовао и ппук. Мухић, трајао 30 минута.

27.09.1991. (петак)	На Кордуну проглашен дан жалости. Тога дана у својим селима сахрањени резервисти масакрирани и побијени на Коранском мосту.
02.10.1991. (среда)	За заповедника ЗНГ у Карловцу именован ппук. Брлечић Рудолф који је дезертирао неколико дана раније (био Командант касарне „Петрова Гора“).
04.10.1991. (петак)	Започео напад наших снага са фронта. Жестокe борбе око касарни „Лушчић“ и „Петрова Гора“ у Карловцу.
05.10.1991. (субота)	Жестока дејства и напади по нашој касарни. Велика разарања објеката и штете МС у РР-у. Пада и прва жртва у касарни. Од мине МБ-120мм гине диван човек и храбар борац рез. поручник Смирлић Драган из Горњег Скрада.
06.10.1991. (недеља)	Још жешћи напади на касарну. Огромне штете и пожари. Један војник рањен. Наше снаге са фронта после велике борбе освојиле Слунска Брда и ушле у предграђе Турањ. Велико охрабрење за нас у касарни. Јакe борбе око касарни „Лушчић“ и „П. Гора“ у граду. У граду Карловцу хаос и паника.

07.10.1991. (понедељак)	У раним јутарњим сатима напад на касарну. Пада и друга жртва млади добровољац Иванковић Слободан, док су тројица рањена. Наређујем да тенковски вод изађе и „очисти-ти“ простор између мостова - што је и урађено. Међутим не знам зашто наше снаге са фронта нису то искористиле, прешле мост (Корански на уласку у Карловац" и спојиле се са нама?
08.10.1991. (уторак)	Поново општи напад на касарну и покушај да се упадне у њу што је одбијено. Трпимо велика разарања. Узвращамо жестоко. Преко разгласа позивају ме на предају, на шта им одговарам ватром.
10.10.1991. (четвртак)	Упућујем у току ноћи извиђачку групу (ИГ) да испита могућност преласка преко Коране и успоставе контакта са нашим снагама са фронта на Слуњским брдима. Контакт није успостављен.
12.10.1991. (субота)	Поново упућујем ИГ која прелази Корану и успоставља контакт са нашим. Ова акција је била битна посебно у каснијим дејствима.
14.10.1991. (понедељак)	Договором команданта Гарнизона и Кризног штаба, људство напустило касарне „Лушчић" и „Петрову Гору".
19.10.1991. (субота)	Поново ме усташе позивају на предају. Одговарамо јаком ватром. Прете ми да ће ми пронаћи и побити породицу.

20.10.1991. (недеља)	Први пут послат од стране ЗНГ преговарач са поруком „да преговарамо". Енергично сам одбио сваки разговор на тему предаје касарне. Наредних дана долазио још неколико пута.
22.10.1991. (уторак)	Извиђачка група у току ноћи довела 10 војника и ст. Водника Лазића преко реке у касарну. То су први људи који су нам стигли у касарну.
23.10.1991. (среда)	Од данашњег дана скоро редовно ради веза преко реке. Шаљу нам се људи, хлеб, киселина за акумулаторе и друге потрепштине.
26.10.1991. (субота)	По наређењу команданта ОГ-л ген. Шпире Никовића прешао сам Корану и отишао на Шамарицу где сам примио задатке у вези са предстојећим активностима
28.10.1991. (понедељак)	Жестоки напади по касарни. Велике материјалне штете и разарања. Одговарамо јаком ватром.
01.11.1991. (петак)	Поново сам ишао преко Коране команданту ОГ-у на Шамарицу. Примио сам детаљне задатке.
02.11.1991. (субота)	Падом мрака ИГ почела пребацивати две чете ТО. У току акције усташе са МБ јаком ватром дејствовале по месту прелаза. Том приликом на лицу места је погинуло пет бораца док је један након два сата преминуо.

04.11.1991. (уторак)	У 07,30 часова почели смо реализацију наређеног задатка, „пробој из окружења“ оклопне јединице праћене пешадијом кренуле су напад. Борбе вођене цео дан и ноћ. Предало се складиште „Јамадол“, двојица старешина и 30 војника. Остали смо једини објекат који није пао у руке ЗНГ.
05.11.1991. (среда)	Након жестоких борби у току дана, по наређењу команданта ОГ у 15.30 часова кренули смо у пробој и напустили касарну. Жестоке Борбе вођене за Белајске Пољице и Ладвењак.
06.11.1991. (четвртак)	Након борби у току ноћи, око 10.00 часова, прешли смо мост на Корани у с. Доњи Велемерић (Малићи) и спојили се са нашим снагама на фронту. У подне колона стигла у Војнић.
08.11.1991. (субота)	Артиљерија дејствовала по напуштеној касарни Логориште.
10.11.1991. (понедељак)	У Војнићу извршена смотра јединица касарне Логориште које су извршиле пробој. Одато признање најхрабријима.
15.11.1991. (петак)	Предајом печата и ратне заставе К-ди 5. ВО престала да постоји ВП 5512 односно 8. пмтбр (1. Личка НОУ бригада)

ПИТАЊА КОЈА ТРАЖЕ ОДГОВОРЕ

Догађаји у вези са касарном Логориште, херојска борба коју су водили њени браниоци, многе специфичности које карактеришу овај догађај, све је то једна велика прича, прича која нажалост још увек нема свој епилог.

За породице закланих и погинулих бораца као и за преживеле браниоце касарне Логориште, ова прича би можда имала свој крај, ако би се дали одговори на нека питања која и данас 30 година након тих догађаја нису дати.

Свих ових година, на сваком скупу који је организован 21. септембра сваке године, постављана су питања на које чекамо одговоре, али нажалост одговора нема. Због тих изузетних људи и због историје српског народа, кад тад морају стићи одговори на следећа питања:

1. Због чега су команда 13. Корпуса из Ријеке (генерал Марјан Чад) и команда гарнизона Карловац (пуковник Светозар Марјановић), дозволили да још у јуну 1991.године када је много тога било јасно, највећа и најзначајнија касарна у Карловцу „Логориште, дочека почетак дејстава са само 40 људи (23 млада војника и 17 старешина)?

2. Због чега цело време блокаде (са изузетком неколико дана пред пробој када смо сами остварили прелаз преко Коране) скоро ништа није конкретно учињено како би нам се помогло. Напротив?
3. Због чега генерал Чад и пуковник Марјановић и након мојих благовремених захтева за извлачење средстава из касарне на Кордун нису дали одобрење за то (а истовремено пуковник Марјановић је извлачио из Карловца своје људе и војна средства)?
4. Зашто је командант гарнизона пуковник Марјановић код себе на полигону Церовац (ван Карловца), задржао 200 војника посаде тенкова које је команда Армије са Службе послала мени у Логориште? Па са тим људством ставио бих у функцију свих 60 тенкова колико сам их имао и цео догађај и ратна ситуација у овом делу Хрватске имала би сасвим другачији след каснијих дешавања.
5. Зашто команда гарнизона Карловац (пуковник Марјановић) није била енергичнија и захтевнија у преговорима са усташким „кризним штабом“ кад је у питању сигурност и безбедност људи и војне опреме у Логоришту? Можда због тога што је он (Марјановић) извео своју јединицу ван Карловца на сигурно.
6. Због чега наше снаге у два наврата када смо им ми из касарне створили услове за то, нису прешле Корану спојиле се са нама, деблокирале касарну и сходно тренутној ситуацији у граду могле скоро без борбе да овладају Карловцем? Шта у контексту овог

питања значе речи генерала Шпире Никовића који на ово моје питање одговара: „да ми из Београда нису везали руке, били би ми већ у Загребу“?

7. Зашто је командант гарнизона повео са собом када се извлачио (бежао) из града комплетно људство гарнизоне амбуланте, а нама није оставио ни болничара?
8. Шта значи изјава команданта гарнизона када је сазнао да смо успешно извршили пробој: „сада се ми са Церовца можемо селити“?
9. Које су ишле у прилог и зашто, разне приче, нетачни подаци, измишљене информације, интриге, подметања о мени лично, капетану Лешиху, и другим изузетним људима и јунацима, који нису као други напустили касарну и побегли на сигурно на Кордун, већ су својим животима бранили једини бастион од усташа? Због чега мене као команданта касарне Логориште нико до сада и након 30 година ништа није питао о тим догађајима? Можда неком није одговарало да чује једину и праву истину?
10. Зашто се свих ових година о овако значајном догађају који је по много чему специфичан у рату на простору бивше Југославије, врло мало писало (у војним листовима најмање) и јавност недовољно упознавала?

11. Зашто команде оперативне групе и 9. зајечарске бригаде у чијој је то надлежности било, нису уважиле моје предлоге које сам им из Војнића након пробоја упутио за одавање стимулативних мера за поједине старешине и војнике? Шта су још ти изузетни људи требали учинити да би били одликовани, унапређени и похваљени, као многи други припадници ЈНА поводом 22. децембра 1991. године, а били су у дубокој позадини у Београду, Нишу, Новом Саду, итд.?
12. Зашто државни органи Србије нису испољили заинтересованост и већу упорност како би усташки злочинац и кољач са Коранског моста Михајло Храстов добио казну какву заслужује? Зато и не чуди што су га хрватски судови тек у септембру 2012. године у најдужем судском процесу у Хрватској осудили на срамних 4 године затвора?

Поред ових дванаест питања на која нисмо добили одговоре, епопеја звана „Логориште“ тражи објашњења и на многа друга. Породице палих бораца и њихови потомци биће упорни у настојањима да добију одговоре на сва питања.

ЧЛАНСКА КЊИЖИЦА

Извод из косме о Лојоришћу

[illegible]

ЧЛАНСКА КАРТА

удружења бораца ЛОГОРИШТА 1991

ФОРМИРАЊЕ УДРУЖЕЊА „БОРЦИ ЛОГОРИШТА 1991“ И ЊЕГОВЕ АКТИВНОСТИ

У периоду до 4.августа 1995.године и злочиначке акције хрватске војске под називом „Олуја“, са великим интересовањем али и забринутошћу пратио сам дешавања на простору Републике Српске Крајине а посебно догађаје и развој ситуације на сад већ слободно могу рећи „мом Кордуну“. То моје својатање према Кордуну и кордунашима мојим „Мићанима“, постали су препознатљиви у очима али и у срцима људи са тог подручја. И данас многи кордунаши кажу да не знају човека који није родом са Кордуна а да толико воли Кордун и помаже кордунашима. Још увек након 30 година од одласка са Кордуна, у свом изражавању и вокабулару користим речи, изреке, пословице и шале карактеристичне за тај крај. А обзиром да сам по природи весељак и волим запевати, врло, врло често запевам кордунашке „ојкаче“ а посебно моју омиљену песму „нема раја без роднога краја“ која ми увек изазове сузу у оку. То највише волим када сам у друштву са члановима КУД Кордун и мојим пријатељима кордунашима пуковницима у пензији Милошем Крњетом и Гојком Крањчеићем.

Након повратка са Вуковарског ратишта у јуну 1992. године где сам провео пет месеци, почео сам прикупљати што више информација о дешавањима на Кордуну. Посебно ме је интересовало шта се дешава са мојим ратним друговима из Логоришта и бројним пријатељима. Нарочито сам бринуо за мог кума и ратног друга Јована Шарца из Крњака (преминуо новембар 2011.год. у Јунковцу код Лазареваца где је и сахрањен) и његову фамилију.

Располагао сам са бројним подацима и увек „свежим“ информацијама. Ступао сам у контакт са свима који су долазили са Кордуна, помагао на разне начине онима којима је помоћ била потребна, слао сам на Кордун помоћ коју сам лично преко мојих пријатеља прикупљао, итд. Био сам срећан што су моји „Мићани“ добро и што могу да им на одређене начине сходно мојим могућностима помогнем. Ту моју срећу нису могли помутити поједини негативни коментари који су повремено стизали са Кордуна. Гнусне лажи, измишљотине, и други негативни коментари долазили су (како сам касније сазнао) од људи чије понашање и допринос борби српског народа не треба ни коментарисати. Људи који су се шепурили по Војнићу, који су имали умешане прсте у „Шентил“ (шверц наоружања, хране, горива, цигарета и разне друге робе), који нису учествовали у борбеним дејствима, који су у „Олуји“ били на челу а не на зачељу избегличких колона на путу ка Србији, ти људи су себи дали за право и дозволили себи ту слободу да тако причају о мени лично, мојим храбрим борцима и епопеји званој Логориште. Заиста безобразно.

И сада као и увек до сада кажем да суд о мом учешћу у борбама, држању и понашању и заслугама, могу дати само борци касарне Логориште. И НИКО ама баш нико други. Само ми је до њиховог мишљења стало.

Након што је 4. августа 1995. године започела усташка операција „Олуја“ моја супруга и ја смо се ставили у стање пуне приправности. Са изузетном забринутости смо ослушкивали сваку информацију и припремали се за прихват кумова и пријатеља са Кордуна. У том смислу сам окупио моје Земунце које сам укључио у тај својеврсни „одбор за дочек“. Те 1995. године био сам на дужности команданта Војног одсека за Чукарицу, Раковицу, Обреновац, Лазаревац и Барајево. Анимирао сам председнике и друге факторе у тим општинама, да ми помогну у припремама за прихват избеглица.

То се пре свега односило на проналажење смештаја. Акценат сам дао на општине Обреновац, Лазаревац и Барајево, с обзиром да ће у самом Београду бити тешко да се то обезбеди јер су породице које сам ја очекивао углавном биле са села и да би им смештај на селу више одговарао (могућност обраде земље, држање стоке, јефтинији живот, итд.). Такво моје опредељење показало се исправно. С једне стране сам лакше нашао смештај, а са друге стране то је више одговарало тим породицама. У селу Јунковац код Лазаревца сместио сам две породице фамилије Шарац, и породицу мог ратног друга некадашњег команданта територијалне одбране Слуња, дивног човека Драгића Егића (преминуо 2011. године и сахрањен у Јунковцу).

ГРАДСКИ ОДБОР
СУБНОР БЕОГРАД

Т Р И Б И Н А
„ Д А С Е Н Е ЗАБОРАВЕ ЛОГОРИШТЕ И
КОРАНСКИ МОСТ“

(21-а година незаборава)

~ 21.09. 2012. ~

једна од 20 одржаних
Т Р И Б И Н А

У Јунковцу сам помогао и да се смести и мој друг Лазо Пекеч (некадашњи председник општине Слуњ) са породицом и да се и он и супруга Нада запосле у школи као професори. Те 1995. године и наредних година помагао сам бројним избеглицама са Кордуна.

Многе сам запослио, помагао око уписа у школе, налазио привремене смештаје, као сведок сведочио сам у корист мојих бораца из Логоришта да на суду остваре своја права, прикупљао сам новчану и материјалну помоћ, објашњавао онима који као домаћини у Србији на жалост нису имали разумевања према избеглицама да требамо и морамо помоћи, итд. Све ово износим не да би се хвалио, већ да се читалац увери у моје искрене наклоности према Кордунашима и велике жеље да им сходно мојим могућностима што више помогнем у тим за њих изузетно тешким тренуцима. То сам учинио искреније него неки од кордунаша који су пре „Олује“ са џеповима пуним пара дошли у Београд, скућили се и већ живели као да рата није ни било. Тих година посебно сам се трудио да ступим у контакт и пронађем породице мојих палих другова и преживеле борце Логоришта. То је ишло веома тешко али ја сам упорно радио на томе.

Почетком 2001. године одлучио сам да формирам Удружење бораца Логоришта. Организовао сам „иницијативни одбор“ у коме су поред мене били моји ратни другови из касарне Логориште потпуковник Милан Лешић, његов син Матија, Дадо Томић, Јован Шарац, Душко Згоњанин.

На првом састанку направили смо план активности. Прво је требало устројити евиденцију с обзиром да су избеглице нашле смештај на територији целе Србије од Суботице на северу до Враћа на југу.

Договорили смо се да наше удружење добије име „Удружење бораца Логоришта 1991“ урадили смо препознатљиви лого удружења, итд. Договорили смо се да се дана 21.9. 2001. године окупимо у Земуну и формирамо Удружење.

За тај дан смо планирали да се окупимо испред цркве Свете тројице у Земуну где би се одржало опело за погинуле а након тога у ресторану „Земунски цвет“ код железничке станице Земун био би заједнички ручак и дружење.

Организација ове активности изискивала је веома велико ангажовање чланова иницијативног одбора. Требало је пронаћи и ступити у контакт са људима које позивамо, организовати њихов пријем и прихват на железничкој и аутобусној станици у Београду с обзиром да долазе из разних места из Србије и у различито време стижу, обезбедити ноћење за оне који се не могу истог дана вратити, итд. Посебно битно и значајно нам је било пронаћи спонзоре и донаторе који би помогли реализацију ове манифестације. Обраћали смо се многим са молбом да нам помогну. Очекивали смо да ће нам у сусрет изаћи кордунаши који су пре Олује дошли у Београд, скућили се, отворили ресторане и почели се бавити бизнисом. На жалост и на наше велико разочарање управо ти људи нису ни најмање помогли својим комшијама и земљацима који су за разлику од њих једва извукли живе главе.

На другој страни морам истаћи велико разумевање и помоћ коју су пружили „домаћи људи“, господин Небојша Човић и његово предузеће ФМП, госпођа Мила Пауновић директорка Цептера, господин Анђелко Брзуља, господин Милан Павловић, власник ресторана „Земунски цвет“ (преминуо 2012. године) и други. Ти људи великог срца и добре душе омогућили су да се одржи опело, организује ручак за 150 људи, обезбеди материјална помоћ за породице погинулих и закланих другова и други трошкови овог скупа.

Освануо је 21.9.2001. године, леп сунчан дан. Са свих страна из целе Србије у Земун су пристизали чланови породица закланих и погинулих бораца и преживели браниоци касарне Логориште. Агилни чланови иницијативног одбора Удружења, по раније разрађеном плану и договору, на железничкој и аутобусној станици врше прихват учесника овог скупа и доводе их пред цркву Свете тројице у Добановачкој улици у Земуну. Лепо а и истовремено веома дирљиво је било гледати сусрет ратних другова. Текле су сузе радоснице али и сузе туге за погинулим друговима. Посебно је дирљиво било гледати децу закланих и погинулих, децу која су тада била старости 14-16 година. Многи од присутних се до тог дана нису видели десет и више година. Дирљиву ноту овом сусрету давало је и присуство неколико родитеља палих бораца. Тачно у 12.00 часова дана 21.9.2001 године одржано је опело за све погинуле и касније преминуле храбре, изузетне борце и браниоце касарне Логориште.

Операција Логориште

Најспектакуларнија копнена војна
операција ЈНА изведена 1991. године,
у међуречју трију река у предграђу Карловца
— пробој тенкова из блокиране касарне

Мирослав Лазански

Милана у Срби право на ратно стање и еволуира успешним и изаједничким војинама и операцијама у поствојној војсци да почне да говори да је 1999. извршила агресија НАТО-а на нашу земљу, јер се не камишља. Тек у последњим данима је постављамо питање на мачевоима из рата 1999. наравно и мајору Милану Јурићу. Био сам пре неколико дана у посети гарнизону. Четвртог батаљона, најмоћнијих бригади Колевске Србије. Њихова спомен обележја са касарни „Први петокоси пук краља Милоша Великог“ пример је како се јединствено чува јеројачка традиција и сећање на све генерале припаднике НОБ-а и Војске Србије изгинуле за Србије. Генерали Милоша Симоновић и Зоран Лубура, јунаци Слободан Милошевића да буду поносни на Четврту бригаду и меки споја за традицију и историју.

A па је и 1991. godine bilo časnik i uspešnih vojnih operacija JNA, koje zaslužuju svojevrsta, pa možda i film, svetloči operacija „Logorišite“, zbog oklopnih snaga JNA iz kasarne pored Karlovača, baš na današnji dan, 4. novembra 1991.

Хрватски штаб града Карловца наредио је још 21. августа 1991. припреме за блокаду свих касарни ЈНА у граду и околици. Општа блокада свих објеката ЈНА почине 12. септембра, а у почетку ту блокаду врши 110. бригада СНВ-а. Сухопловне касарне „Догориште“ ескадрила 19. септембра, када је из хорватским мосту убијено 17 Срба, припадника ТО. Од средине октобра официри из отколене касарне врше припреме за пробој, а извођење операције „Догориште“.

...komanda od komande Pete vojne oblasti JNA za deblu-
kati kasarne nikada nije dobio, i to je jedina operacija
JNA sa kojom je predstavljena komanda uzduzina tek
posle njenog izvođenja.

...kasarni je bilo blokirano: 64 pripadnika JNA, 25 tankova T-55, 15 tenkova T-34, 25 borbenih vozila, 36 različitih vrsta oružja, 180 kamiona...

Da su ta sredstva
dobro je obezbe-
di akumulatore, ki-
le napugu za akumulato-
re i mnogo toga još s
režimom na to da su
sve ta sredstva bila
u vlasništvu države

От средане окто-
бра до почетка Но-
вембра 1942 су та
преступио безбедно,
а тако до 1. Јулине

Тешкови ЈНА у колони, 1991. године

направљен пролаз у минском пољу, чамцима и Делтивич-
но газом војника убачена су у опкољену касарну.

У касарну је ушло и 450 војника, возача тенкова, нишавица и возача моторних возила, као и стотинак пешадијца, резервиста са подручја Кордуна. Возачи тенкова, нишавице, возачи борbenих возила, сви су они били војници ЈНА на одслужењу воjnог рока. Хрватска страна уопште није приметила улазак нових снага у опкољену касарну ЈНА.

Пробой постова 4. новембра 1991. у 7.30 сати устроји. После почетног успеха и пробоја неколико тенкова у близину mosta, прва два тенка су потпуно припадници 116 бригаде ЗНТ-а и остатак колоне је стао. Потпуно је непунојача ЈНА у после јакот отпора ЗНТ-а колони ЈНА се под борбом крестила у касарну. Битка за касарну је настала, припадници ЗНТ-а покушавали да уђу у касарну. Команда касарне анализира устроје постова неуспех. Умислио је да није би то уздигне покрите пешање и тенкова. Тенкови су били изложени вагри са једне стране кроз наведено место без покриве пешање ЈНА, у недовољно борбеној искуство гвић учесника и неадекватно командовање на њихим нивоима.

Током ноћи између 4. и 5. новембра у касарну је убачена, под борбом, чета војника ЈНА, деветнаестогодишњака, с циљем да се подрже тенкови.

Нови probij počeo je 6. novembra 1991. glavnim pravcem Logorište – B. Poljice – Milići, gde je i postavljen pontonski most radi prelaska na desnu obalu Korane. Malom delom snaga demonstrativno se kretalo prema koranskom mostu i tako protivnik nije obraćao pažnju na pravcu izlaska glavnih snaga.

У Јаку артиљеријску подршку, јединице ЈНА крећу путем дугим 18 километара кроз расцепе јединица ЗНП. Узајамном подршком нешадике и тенкова пут је прећен под борбом за пет сати и око 11 сати преко постављеног понтонског моста калена ЈНА почела је да прелази Коруна. Изненађење је било потпуно. Хрватске снаге, 110, 129, 137, и 2. бригада ЗНП, а биле су шокиране.

Нису očekивали да ће пробој кренути овим правцем, јер на том правцу није било моста. О томе да ЈНА постави поклопски мост на Корани код села Малини нису размишљали. Из касарне је леблотирано 23 тенка Т-55, девет тенкова Т-34, 16 артиљеријских орудја и 50 камиона.

Колонца ЈНА дуга неколико километара под србом се из-
влачила кроз непријатељски рајон поред пут 15
километара. Све што је
од технике остало у ка-
сајри премајно је уни-
штено. Током операци-
је погинуло је десет
војника ЈНА, а 26 њих
је рањено. Изгубље-
на су два тенка Т-55 и
шест тенкова Т-34.

() herojima operacije "Logorijete" niko ne govori. Ta operacija nikada nije analizirana kod nas ni na jednoj nivou. Mnogi i ne znaju da je nikada ni izvedena.

чланак у дневном листу
ПОЛИТИКА

Након одржаног опела организовано сви присутни превезени су у ресторан „Земунски цвет“. Присутнима се обратио командант касарне Логориште, пуковник у пензији Бора Ерцеговац. У свом излагању он је подсетио на те тешке али славне дане. Затим је изнео предлог да се формира Удружење „Борци Логоришта 1991“ објаснивши које би задатке Удружење реализовало. Пре свега то би било негововање сећања на догађаје у вези са касарном Логориште и жртве, а као друго било би брига за породице погинулих и закланих бораца. Предлог је прихваћен а за председника је изабран Бора Ерцеговац.

Као прву одлуку, Удружење је усвојило иницијативу да се сваке године 21. септембра обележи стравичан догађај на Коранском мосту. Након Боре Ерцеговца у веома дирљивом тону, присутнима су се обратиле неке од супруга закланих и погинулих бораца као и неки од присутних родитеља. Они су посебно издвојили некоректан однос својих земљака који су се успешно „скућили“ у Београду и Србији, а нису исказали вољу нити пружили помоћ у реализацији овог скупа.

У току заједничког ручка, евоциране су тужне успомене, размењиване адресе, показиване фотографије из родног краја, договорени су међусобни сусрети. На крају сусрета који је трајао до вечерњих сати, Бора Ерцеговац је породицама палих бораца уручио пригодне поклоне и скромну новчану помоћ, коју је он прикупио од донатора својих пријатеља. Сусрет је уз нове сузе и загрљаје завршен са договором за поновно виђање 2002. године.

Договорено је наредних година и остварено. Сваке године на дан 21. септембра окупљали су се преживели борци Логоришта, чланови породица погинулих и закланих и њихови гости, да обележе тај догађај, и да се са тугом и сетом сете својих најмилијих.

Минутом ћутања одавана је почаст, а сваки пут је полаган венац на споменик палим бораца рата 1991-1999 година у парку код зграде општине Земун. Иако смо сваки пут о скуповима обавештавали средства информисања, они нису исказали неку већу заинтересованост за овај догађај. Изузетак је једино извештавање са скупа одржаног 21.9.2007 године када је прилог о овом догађају дала ТВ Мост из Новог Сада и недељник „Сведок“ који је на три стране и најавом на првој страни уз више фотографија, дао веома квалитетан извештај из пера земунске новинарке Жане Живаљевић.

Удружење је 2002. године као колективни члан присутило СУБНОР Чукарице и наредних неколико година 21. септембар обележаван је на Чукарици. У периоду 2007-2010. године уз велику подршку СПС Земун, овај датум обележаван је у сали Земун у Косовској 9. Сваки пут сала је била претесна да прими све који су хтели да чују истину о епопеји званој Логориште. То значи да је сваки пут било присутно око 300 људи. Јубиларна 10-ца рада Удружења а 20-ца злочина на Коранском мосту, уз подршку Градског одбора СУБНОР Београда обележена је у великој сали Дома бораца и ратних војних инвалида у Београду, Савски трг 9. Као и увек скупу се обратио командант касарне Логориште пуковник у пензији Бора Ерцеговац који је и тада био и потпредседник СУБНОР Београда.

Његов емотивни говор изазвао је сузе у очима свих присутних, међу којима је било и високих функционера града Београда.

Први сарадник ратног команданта у борбама у Логоришту, потпуковник Милан Лешић као и увек у себи својственом стилу изнео је своја сећања на те дане.

Врхунац емоција изазвао је наступ КУД „Кордун“ који је отпевао песму „На Кордуну гроб до гроба“. Био је то скуп за памћење. На жалост тај скуп обележио је још један тужан догађај. Наиме кратко време након тога, преминули су изузетни људи, велике патриоте и храбри борци потпуковник Милан Лешић и резервни капетан Јован Шарац.

чланак из новина 2017. год

Уз опроштајне говоре њиховог ратног команданта и присуство великог броја њихових сабораца и поштовалаца њихових дела, достојанствено су сахрањени, Милан Лешић на Новом беганијском гробљу, а Јован Шарац на гробљу у селу Јунковац код Лазаревца, где је са мајком Драгицом (умрла 2007. године) живео након Олује.

Поред обележавања 21. септембра сваке године, активност чланова Удружења се своди на међусобне контакте, размене информација, пружање помоћи у запошљавању, упису у школе. Поједине породице су се вратиле на Кордун, друге су мењале пребивалишта, појединци су нажалост преминули, тако да су се контакти и дружења проредили. Осим ангажовања у свему овоме, лично сам као сведок у више десетина случајева сведочио на суду у корист мојих сабораца који су од државе тражили да остваре своја законска права.

ПОЕМА „О ЛОГОРИШТУ”

У Карловцу граду
усташа завладо,
ал ударце трпи
где се није надо.

Из касарне Логориште
последње у граду,
храбри српски борци
мира му не даду.

Усташа је много
ал ништа не могу,
туку српски борци
бију их до ногу.

Јунак до јунака
као јато тића,
бију артиљерци
Милана Лешића.

Подршку им даје
током цела дана,
свих седам тенкова
Бобића Милана.

Немају ни хлеба
ни за пити воду,
али нигде они
не желе да оду.

Деведесет и шест
храбријех јунака,
такве више никад
Неће родит мајка.

Пада прва жртва
наша понос грана,
нека је вечна слава
за СмрзлићДрагана.

Кренула је суза
душа пуна сете,
па још жешће бију
да друга освете.

Стрепи цео Кордун
док одјеке слуша
за српске јунаке
брине свака душа.

У Будачкој Ријеци
плаче стара мајка,
дал' ће њеног сина
дочекати снајка.

На Коранском мосту
Сред Карловца града
усташе им заклаше
тринаест борца млада.

Тринаест соколова
по оружју браће,
њихова имена
историја знаће.

Заплакао Кордун
и Крајина јеца
настрадаше трагично
најбоља јој деца.

Борци Логоришта
тешко сузу држе
решише још чвршће
да усташе спрже.
У помоћ им стижу
зајечарски борци,
јунак до јунака
Момчилови момци.

И две чете храбре
дичних Кордунаша,
сада им је лакше
победа је наша.

Борци Логоришта
добили на снази,
усташи поручују
сада се ти пази.

Жестока се борба
у касарни бије,
док застава српска
високо се вије.

Четвртог новембра
Одлука је пала,
У пробој сад креће
храбра група мала.

Девета бригада
подршку им дала
и зато јој кажу:
„Велика вам хвала“.

Белајске Пољице
и брдо Виница
брзо заузима
храбра јединица.

Пробој се наставља
цео дан и ноћ,
ту нема дилеме
морат ће се проћ.

Жестока је борба
ватра свуда пржи,
не може усташа
више да се држи.

Наступају борци
славног Логоришта,
њима више нико
и не може ништа.

Прелазе Корану
у Малића селу,
ту стављају тачку
своме славном делу.

У Војнићу мајка
свог јединца грли,
одушевљен народ
ка борцима хрли.

Тешке ране сине
није мајко ништа,
памтиће историја
борце Логоришта.

*У Београду 21.09.2001.
Ратни командант
Пуковник
Бора Ерцеговац*

Поштовани читаоци,

То је то! Ово је као што сам претходно већ рекао, у најкраћем мој рапорт као команданта касарне „Народни херој Стјепан Милашиновић –Шиљо“ , познатије као касарна Логориште, који као часни официр славне ЈНА подносим мојим палим храбрим саборцима, преживелим ратним друговима, породицама палих бораца и сваколикој домаћој и светској јавности. Рапорт којим јавност упознајем са правом истином о дешавању у касарни Логориште и злочином на Коранском мосту и рапорт којим молим све оне који воле да се баве наведеним догађајима, а били су у то време много далеко од тих простора, да својим неистинама, злурадим коментарима и разним непровереним „писанијама“, не скрнавe лик а посебно дело храбрих и јединствених бораца и јунака браниоца касарне Логориште.

24.10.94

24.10.91
Druže p. pal. Enegovce!

Vjernici da ste prihvatili
 da ku brate strahu i
 poduzimate nuku tre akcije,
 to potvrđuje moju želju
 za normalno i ljudsko razre-
 šavanje ovog našeg sukoba.

Tako to matricu nepotre-
bnim, jer : ja sam radio
vojnik, želim da vas
 obavjestim da sam za
Fojni ore jednice postrojen
20. 10. 91.

20. 10. 91.

Veliko boli koda boli
vas mozae urgenti u
bezmitos ovaj sto se
radi. Skracuam vas u
potpunosti kos oficijer.

ПРИЛОЗИ

У овом делу књиге, приказан је један мањи број оригиналних докумената (фотографије, ратне карте и шеме, наредбе, извештаји, преписка са непријатељом, чланци из штампаних медија, приватна и службена документа аутора књиге, итд.) који употпуњују сазнања у вези са садржајем књиге.

Део оригиналних докумената, аутор књиге није приказао у књизи, већ их је задржао у личној архиви.

Списак бораца на дан 21.9.1991.

А. АКТИВНЕ СТАРЕШИНЕ (тадашње) ЈНА

потпуковник Бора Ерцеговац, командант касарне
потпуковник Никола Мухић, командант 471. МПОАБР
мајор Стојан Мајсторовић
мајор Драгутин Драгић
капетан I класе Лешић Милан
капетан I класе Михајловић
капетан Хајдуковић
капетан Матијатко Дарко
капетан Мајкић Милан
заставник Арсић Боривоје
старији водник Раденковић Драган
старији водник Шарац
заставник Маћешић Никола
заставник Бабић Никола

**Б. ВОЈНИЦИ КОЈИ СУ СЛУЖИЛИ ВОЈНИ РОК
(у тадашњој ЈНА)**

Бетић Славица
Бубало Сеад
Голубовић Горан
Ђорђевић Драган
Згоњанин Душко

Јаковљевић Дејан
Кадрић Адмир
Куртиши Ибрахим
Копривица Дарко
Костић
Миленковић Горан
Мијатовић Жељко
Меденица Небојша
Новаковић Зоран
Павловић Александар
Павловић Раде
Сопа Илбер
Спахић Авдо
Тодоровић Милан
Чурчић Мишел
Спахић Велиа
Ђукановић Обрад

В. РЕЗЕРВИСИТИ – ДОБРОВОЉЦИ (непотпун списак)

Ајдиноовић Драган
Бреберина Ђуро
Рез.ст. водник Бабић Милан
Божих Божа
Бјеливук Ђуро
Бућан Здравко

Булат Милан
Банда Милош
Вукобратовић Ђуро
Вуковић Душко
Вукдраговић Гојко
Видовић Живорад (погинуо)
Гарвановић Милан
Габрић Ђуро
Рез. капетан Габрић Миле
Рез. Капетан Гвозденовић Милош
Добросављевић Милан
Рез. Поручник Жигић Милан
Зејача Раде
Иванковић Слободан (погинуо)
Рез. Капетан Ивошевић Станко
Јањанин Бранко
Карталија Никола
Кекић Никола
Комадина Богдан
Комадина Милић
Кокир Вељко
Котур Милош
Кркљуш Синиша
Кунић Слободан
Кукуљ Миле
Кривокућа Миле

Кљајић Мирко
Кресојевић Драган
Кресојевић Жељко
Карамарковић Мишо
Лончар Раде
Леђић Матија
Рез.ст. вод Миљковић Душан
Рез. Поручник Маџарац Зоран (погинуо)
Мандић Миле
Мартиновић Миле
Мартиновић Милан
Малобабић Раде
Матијевић Бранко
Маџут Милић
Рез. Капетан Мајсторовић Мијомир
Мартиновић Милорад
Мркоњић Божо
Напијало Миле
Новаковић Жељко
Рез. Капетан Орешчанин Славко
Пајић Миле
Рез. Капетан Пеурача Миле
Поповић Ненад
Пенић Бранко
Радојчевић Миле
Родић Васо

Радуловић Горан
Радичанин Ђуро
Сикирица Бранко
Рез.пор. Смрзлић Драган (погинуо)
Станковић Богдан
Станковић Зоран
Сунчевић Ђуро
Тесла Миле
Томић Дамир
Трбојевић Ненад
Хајдиновић Стојан
Царевић Перо
Царевић Богдан
Шарац Јован
Грмуша Милорад

**Списак погинулих бораца касарне Логориште
(непотпун списак)**

Бабић Миле
Бабић Никола
Бижић Васо
Видовић Живорад
Вучковић Милош
Газибрада Влада
Газибрада Мишо

Гојковић Светозар
Иванковић Слободан
Козлина Божо
Комадина Зоран
Кончаловић Милан
Кончаловић Никола
Косијер Симеун
Лежаић Жељко
Лукач Миленко
Малић Миле
Маџарац Зоран
Миловановић Слободан
Пеурача Миле
Поповић Небојша
Поткрајац Јован
Савић Милић
Сипић Јован
Смрзлић Драган
Срдић Милош

*НЕКА ИМ ЈЕ
ВЕЧНА СЛАВА И ХВАЛА*

21. 10. 91

Друже р. пак. Ереговце!

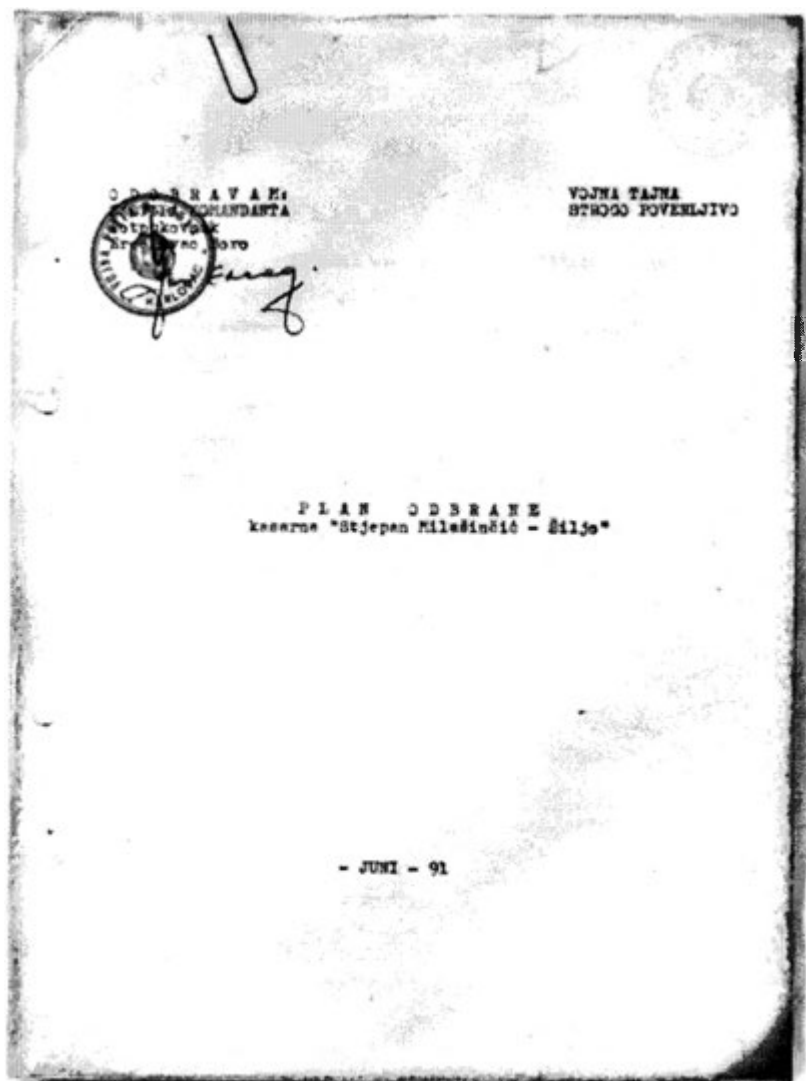
Вичујем да сте примијетили
да ће моје стране линије
подузимаће никакве акције,
То потврђује моју жељу
да нормално и људско разре-
шавање овог нашег sukoba.

Јако то сматрам непотреб-
ним, јер и ја сам радио
војну, желим да вас
обавјестим да сам за
Јужну ове јединице поставио
20. 10. 91.

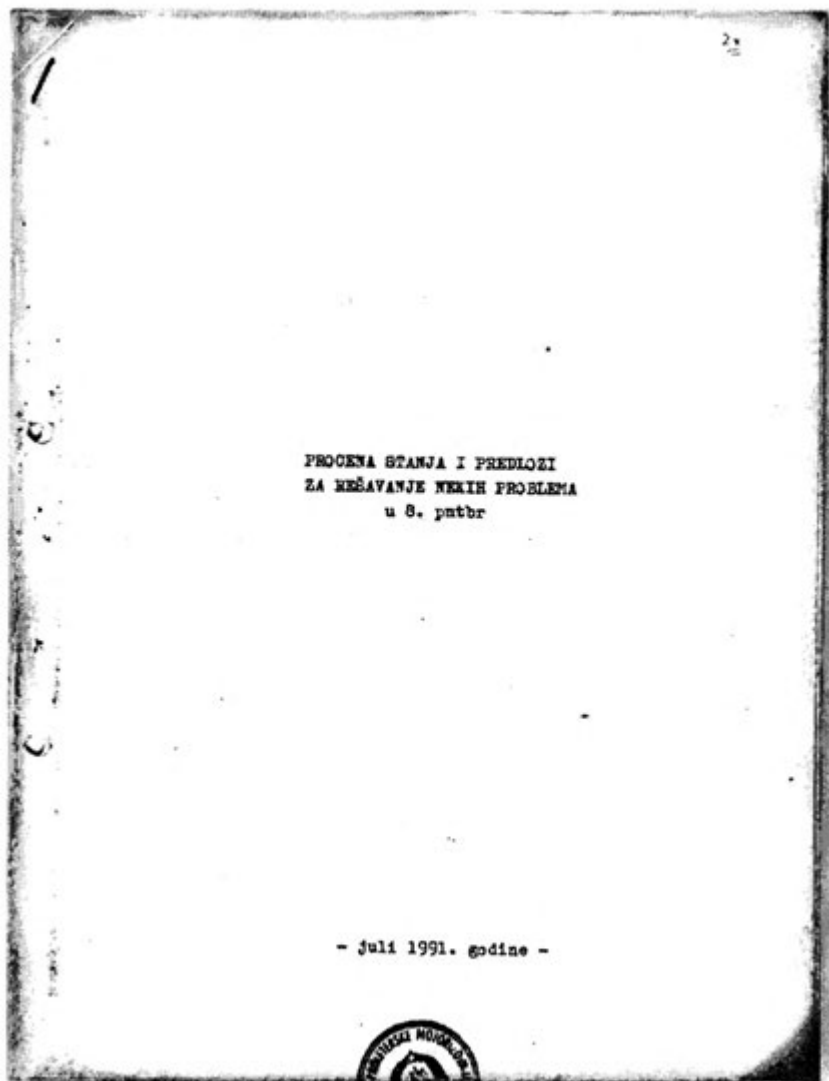
Велико би било
вас могао увјентити и
безмисао овог што се
ради. Штогамак вас и
потпуности као официра.

ПРИЛОГ 1.

допис Чорак Жељка

ПРИЛОГ 2.
План одбране касарне

ПРИЛОГ 3.
Процена стања

REPUBLIKA HRVATSKA

OPĆINA KARLOVAC

MZ LOGORIŠTE

Logorište 31.08.1991.g.

Mjesna zajednica
LOGORIŠTE

Komandi kasarne S.M.Šiljo

Logorišta

Poštovana Gospodo:

Obavještavamo Vas da smo primili na znanje Vaš ultimatum.

Vreće sa pijeskom koje su na više mjesta postavljene na cesti kroz Logorište postavljene su na temelju naredbe Kriznog štaba Općine Karlovac, te ne služe za provociranje i uznemiravanje pripadnika JNA u kasarni S.M.Šiljo. U vezi nastale situacije obratite se Kriznom štabu Općine Karlovac.

Uz štovanje !

Mjesna Zajednica

Logorište

[Signature]
LOGORIŠTE

ПРИЛОГ 4.

Одговор МЗ Логориште на ултиматум

ПРИЛОГ 5.
Радна карта „ГРОМ“

ПРИЛОГ 6. Злочинац Михаило Хрстов

Земунске новине
септембар 2008

Изборна листа о сав. СРБИЈИ
17-уе Коранског моста.

Да се не заборави

“Логориште” и Корански мост

У бини за Логориште тих 12 људи и тринаести који се касније пали, дали су своје животе са јасном поруком да ако немаш да шта да гинеш, немаш да шта ни да живиш.

И зато користим ову прилику да тим људима кажем да сам са нама. Сутра, прекосутра, када глемо са оне стране дуге да се најдемо тамо, знам да ће то бити на страни светла и ратног. А спле таме – овако је о својим најбољим успоменама на своје саборце пострадале на Коранском мосту у одбрани карловачке касарне „Логориште“, старијим 17 лета, јесени 9 беседио њихов капетан Милан Лешин 22. септембра 2008. године.

Убица српских војника на слободи

У једном од најстрашнијих и најмонструознијих злочина поштомених у ратовима на територији некадашње СФРЈ 21. септембра 1991. године, на Малу Госпину, две криве руке повеле су над српском младошћу Милајко Хрстићем жани без казне, иако је на мосту преко навојале Ко-

ране камом пресудио резервистама Милету Бабићу, Васи Бижићу, Светозару Токивићу, Божи Кокићу, Зорану Комадићу, Милану Лукачу, Слободану Милованићу, Милету Пеурићу, Небојши Поповићу, Милићу Савићу, Јовану Ситићу, Милошу Судићу и Николу Бабићу, заштитнику Југословенске народне армије. Сlike овог ужасног злочина трајно су се урезале у памћење свих српских родољуба који је икада имао прилике да их види.

У најтежим могућим условима, не престало се борећи, војници Логоришта, једне од највећих касарни некадашње Југославије која се налазила у околини Карловца, пробили су се на слободу територију и тако преживели најмасовније усташку блокаду.

У тим борбама погинули су одметка Живорад Видић, Милош Вучковић, Владо и Мило Газдица, Слободан Иванковић, Милан Коичковић, Симеун Косијер, Жељко Лежак, Миле Малић, Зоран Мамарац, Милош Милић, Марко и Слободан Милованић, Јовица Поткрајц и Драган Смирлић.

Удружење борца „Логориште 1991” и породице учесника у борбеним дејствима, на челу са председником комисије за истраживање пучоником Бором Ерићем сваке године на Малу Госпину на споменик политичким борцима положио су у знак незаборављања. Тако је било и ове године, а своје поштовање страдалницима за слободу отаџбине изразио је члан Београдског Милосава Станевића.

Живот чува сећање

Због српске историје, Удружење бораца „Логориште 1991” сваке године шаље поруку међународној јавности да нико геноцидних, већ негових жртве, својирајући успомени на прелом из касарне Логориште.

Пензионисани пучоник Боро Ерићевец наставио је да у слободан живот са породицама, родитељима, уданицама и децом својих јулака. Његова прича потреса и добија с годинама све потреснију димензију.

А пучоникова борба, капетан Лешин, чувени борец говори о наставку трагичне епопеје оних који су се пробили из усташке блокаде. Чим смо се пробили из окружења, на нас су почели чуди да гледају, већ тада су погинули Корду. Онда смо добили прекомошће, дошати на друга ратница. Не зато што смо се супротставили усташама, наравно, већ већем много јачем, претходним једног великог пројекта Уједињених српских држава, због чега је кривним грађанским ратом растурила наша земља.

Логориште овом борбом постало је симболом свих осада и блокада војних касарни и жртава војних од Србије, преко Салги, Вараждина, Карлова, Београда, Вукотина, дилем некадашње СФРЈ чини су темелни на кривама неких Срба деценијама заливени српском крвљу...

Х.Х.

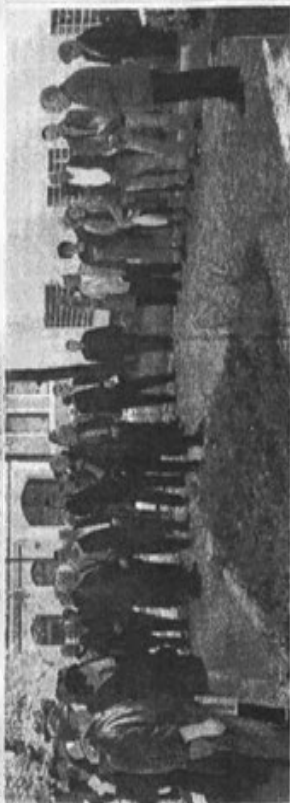

Заборавити злочин најтежи је злочин – пучоник
цегавац се породицама својих изгинулих саборца

ПРИЛОГ 7.

Из штампе - „Земунске новине“ 2008.

ВАНТА: ГУЖ УВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ ДА
ПРОЧЕСУИРА УБИНЕ

[illegible]

ЈОШ СЕ У НОЋИ ЧУЈУ ЈАУЦИ СА КОРАНСКОГ МОСТА...

ЭКОНОМИКА ПОСЛЕ ЗАПОВЕДИ ПЕРИОДА

Означено на Коринтском мосту у Карану гире се убијено 13 припадника војске.

On je nastupio na koncertu u dvorani Beograda, a kao dirigirao podirigovao je orkestar. 24. septembra 1991. godine nastupio je 26. put, a 24. septembra 1991. godine nastupio je 26. put, a 24. septembra 1991. godine nastupio je 26. put.

96. Акт 17. фебруара 1944. 23.
 марта 1944. године.

судебного разбирательства. Судебный процесс с участием прокурора и адвоката состоялся 15 ноября 1999 г. в 56 районном суде г. Бостона. Мэрионетт Карбунелли, Марионетта Карбунелли и Марионетта Карбунелли были признаны виновными в убийстве Роберта Карбунелли и признаны виновными в убийстве Роберта Карбунелли и признаны виновными в убийстве Роберта Карбунелли.

the 1990s, the number of people in the United States who are obese has increased by 50 percent. In 1990, 15 percent of the population was obese. By 2000, that number had risen to 23 percent. And by 2010, it is projected to reach 30 percent. That's a significant increase, especially considering that obesity is a major risk factor for heart disease, diabetes, and other chronic conditions. So, if you're looking for a way to lose weight, you're not alone. There are many people out there who are struggling with this problem. And there are many ways to lose weight. But the first step is to understand why you're overweight. Is it genetics? Is it lifestyle? Is it a combination of factors? Once you know the answer, you can start to make changes. And that's the key to losing weight. It's not a quick fix. It's a lifestyle change. And it's one that you can make for good.

в течение 10 лет, а также с момента получения лицензии на осуществление деятельности по производству и сбыту продукции. Что касается срока действия лицензии, то она не имеет срока действия.

...bisa dan berakurasi. Ber-

an 11-page, 8 1/2 by 11-inch
Kymox. Mono Kymox
Strip Kymox. Paper type
with Kymox. Paper
on Kymox. Kymox

Ustavom je jedan Opštini Ploče podeljen na četiri opštine: "Opština Ploče", "Opština Maslarići", "Opština Čučak" i "Opština Brijuni".

Данное сообщение не является
сведениями, на них 13 пунктов не
связаны напрямую с темой
и поэтому не относятся к делу.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

on page 16. Although
knowing things isn't
as well as a book or
an article or a lecture,
it is not a bad thing
to know. <http://www.knowing.com>

potenziosa in be ymerna che
do agure signorale nostra in
budy cruj chisterna.

24. *Вопросы, ответы
на вопросы читателей журна-
ла "Мир науки"* Москва и Ленинград
изд-во "Политгиз" 1947 г.
март-апрель 21, 1947 г.

на доброту. Скорее всего, это не так. Но если вы действительно хотите, чтобы ваш ребенок был добрым, то вы должны быть добрым к нему. Не забывайте, что вы — его пример.

В. Я. Сахаров, доктор наук, профессор, академик РАН, директор Института проблем механики РАН

забезпечити приток, а також
на окупі. Окуп на протязі
ж, одна група вербується
у військовиків, а інша група
є. ВІА, а також й інші

Бројни, сирови и нејарни су
у овом случају, а не у овом случају.

of these Karpeneur moths, the same of *Cryptus* as well, no instance of *C. v. v. v.* has been found.

...и в настоящее время, когда мы живем в эпоху, когда...

У оквиру програма об-
ављених издаваштво ступи-
ла Београд на Корисност
мосту, одређена издана-
вања, издана, издавања Ко-

...je li to ista osoba koja je bila u...

...на ...

за крајем са мреба. Покушао сам
да погледам, али није ми се
удало. Када сам дошао јавно, ја
сам већ био јаван.

ПРИЛОГ 8.

Из штампе - „Српско коло“ 2019.

ПРИЛОГ 9.
Из штампе

General Tus: Proboj tenkova bio je ludi probaj | Radio Mrežnica - RM Portal

radio mrežnica

radio mrežnica classic club

ŽUPANIJA | GRADSKA VJEEČNICA U KARLOVCU DOMAĆIN OKRUGLOG STOLA O BORBENOJ AKCiji "LOGORIŠTE"

General Tus: Proboj tenkova bio je ludi probaj

BRANKA KUCIĆ-TEŠIĆ / 1983

KARLOVAC - Proboj tenkova iz Logorišta bio je ludi probaj za JNA, kazao je za Radio Mrežnicu načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske te 91. godine, general Antun Tus, sudjelujući u Karlovcu na okruglom stolu o ovoj borbenoj akciji.

postaji nbiš

- Na taj su način JNA sebi napravili štetu, dodaje general Tus, i dodaje da naše snage taj probaj spriječiti nisu mogle. Oni su krenuli, zato su izgubili tih 30 posto snaga, no dogodila su se razaranja koja mi nismo željeli, nadodaje Tus.

General Tus kaže da je Logorište, te jeseni 1991. godine bilo u posebnoj situaciji. Zapojeđnik kasarne Boro Ercegovac dobio je zadatak da to izvede. A sam je bio spreman na tajno imati je i snage s kojima je to mogao učiniti, u usporedbi s našim snagama, izjavljuje Tus, potcrtavajući da je Ercegovac bio vojno sposoban za iako nešto.

Te je jeseni u vojarni, na Logorištu preko Korane stigao izuzetan broj neprijateljskih vojnika, pa je u trenutku proboja tenkova u vojarni bilo 685 neprijateljskih vojnika, dok je taj broj početkom jeseni bio znatno manji.

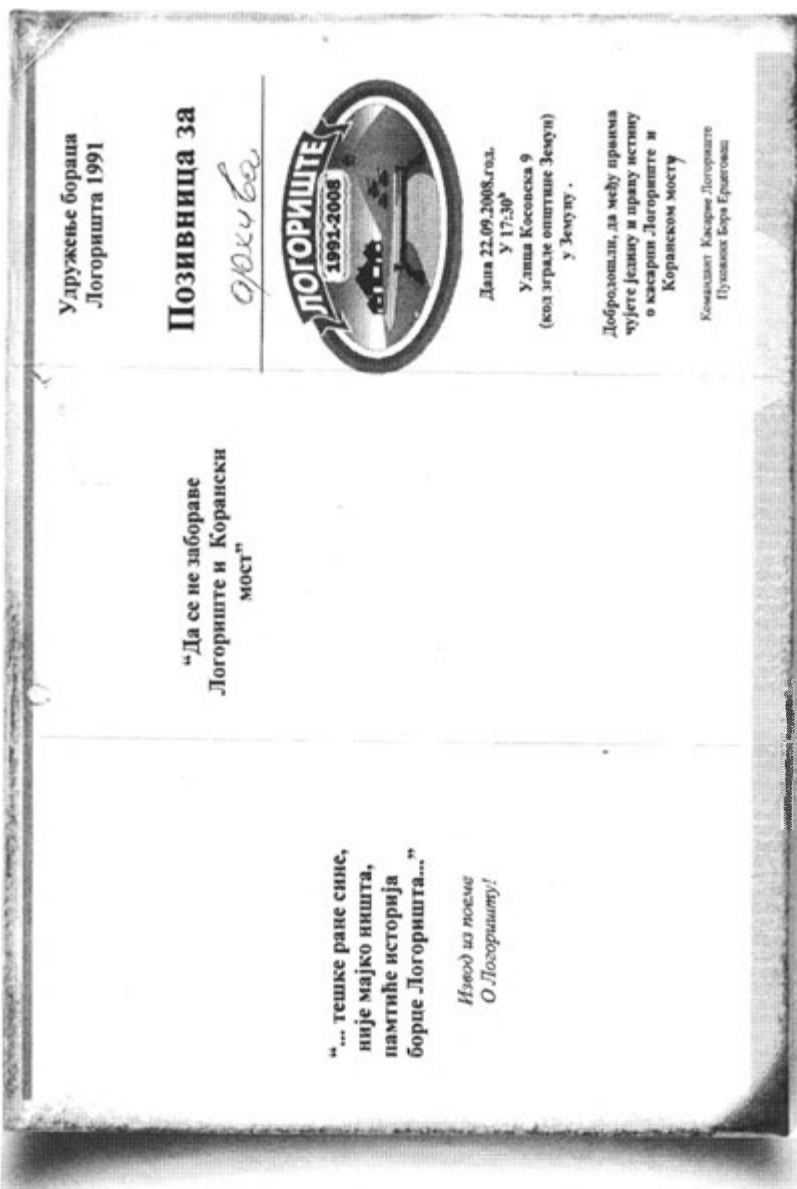
Na nas upit je li se mogao sniježiti neprijateljski dotok snaga u vojarnu te jeseni, jer podaci kažu da je u kasarnu u listopadu ušlo više od 450 vojnih obveznika neprijatelja, Tus odgovara: - To je jedan od propusta naše obrane koja nije vodila računa da se tim pravcima "puni" vojarna. Dotad je Ercegovac imao mali budžet, potencijal, dodaje general Tus.

Gradna vjernaica Logorišta je brojne sudionike tog vremena, od načelnika Glavnog stožera HV u to vrijeme generala Antuna Tuka, načelnika protiv zračne snage vojske Dragana Frančevića, čelnika zapovjedništva 110. i 137. brigade, predstavnika MUP-a, predstavnika današnjih udruuga ratnih postrojbi Karlovačke županije i mnoge druge zaprečene da ovaj skup.

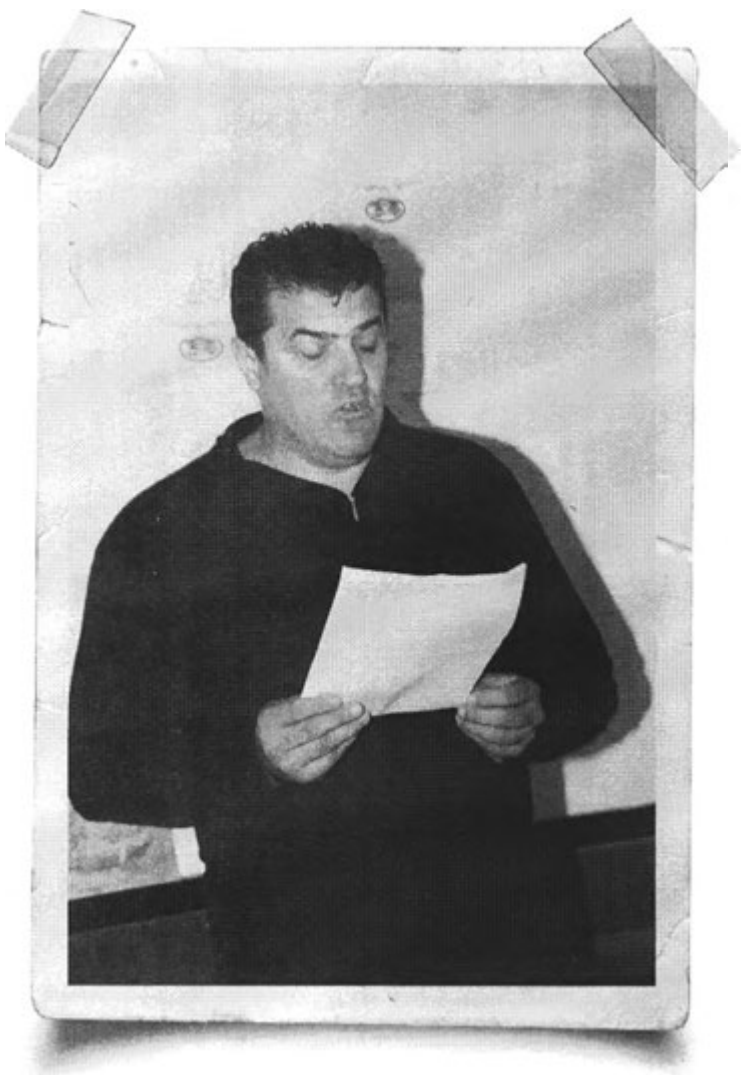
Zanimljivo je da su ratni stožeri 110. i 137. brigade dali svoj doprinos okruglom stolu kroz zajednički prikaz borbene akcije, iako su dosad imale "svoje prijepore".

bio je zamislivo da sudjelovanje jednog tih vojnika koji je u prijelaznoj fazi bio na čelu s vojskom koja nije mogla imati snagu

ПРИЛОГ 10. Непријатељ о нама

ПРИЛОГ 11.
Позивница за трибину

ПРИЛОГ 12.
Познатити српски песник Миша Чуровић

**УДРУЖЕЊЕ
БОРАЦА
ЛОГОРИШТА
1991**

ЗАХВАЛНИЦА

Милану Ђоковићу.

КОЈУ УДРУЖЕЊЕ ДОДЕЉУЈЕ У ЗНАК ЗАХВАЛНОСТИ
ЗА ИЗУЗЕТНО РАЗУМЕВАЊЕ И НЕСЕБИЧНО ПРУЖЕНУ
ПОМОЋ ОБЕЛЕЖАВАЊУ ДЕСЕТОГОДИШЊИЦЕ
ХЕРОЈСКЕ БОРБЕ БОРАЦА ЛОГОРИШТА

у Београду,

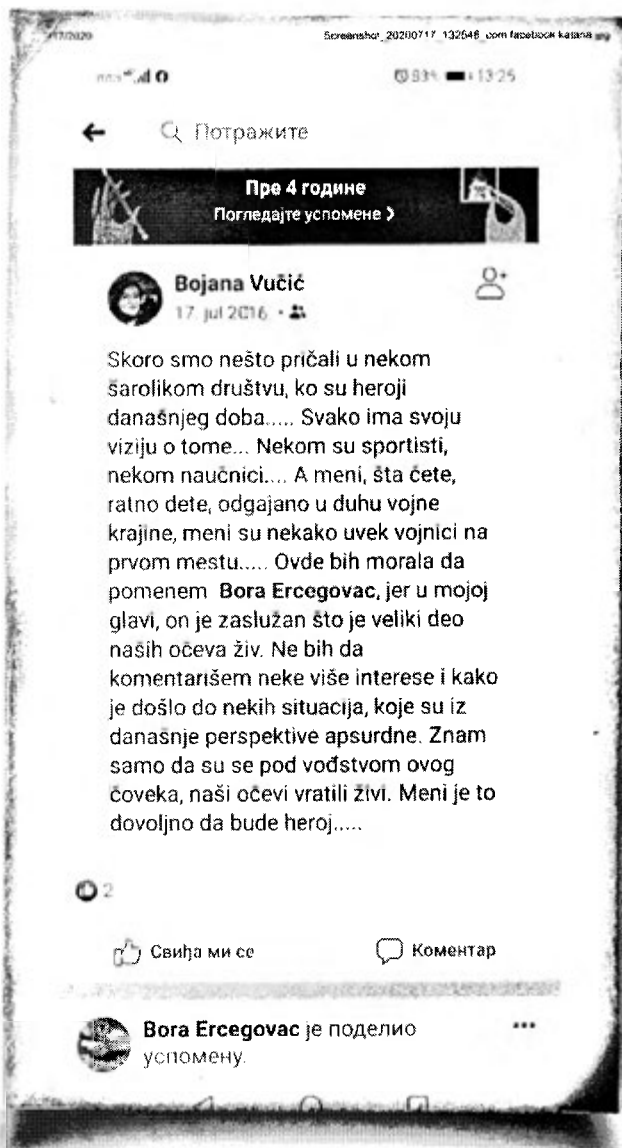
21.9.2001 г.

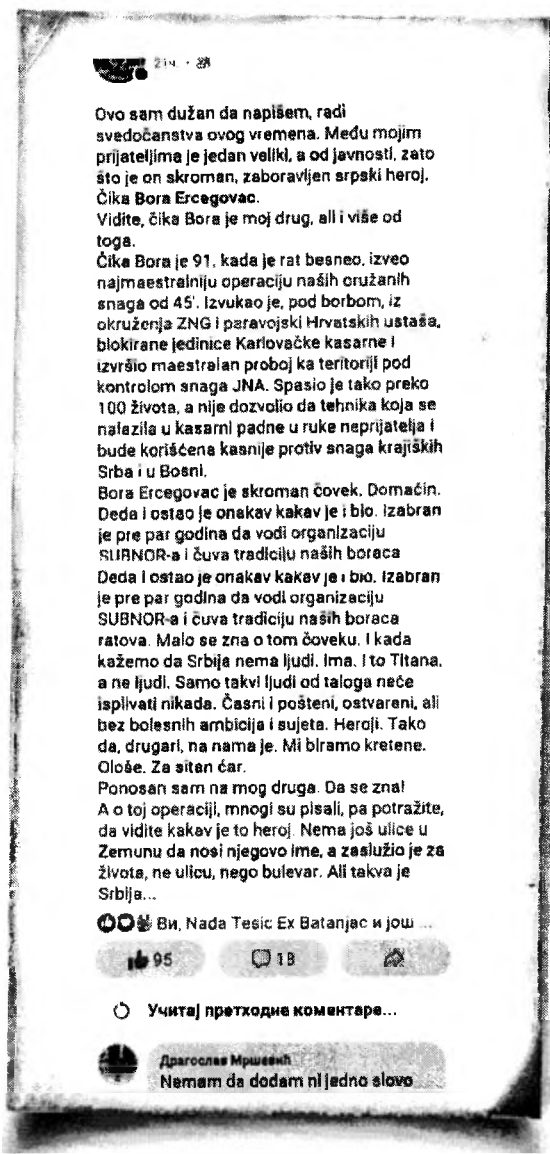
Председник удружења

Бора Брковић
Бора Ерићковић

ПРИЛОГ 13.
Захвалница удружења

ПРИЛОГ 14.
Са друштвених мрежа

ПРИЛОГ 15.
Другови о команданту

II РЕЗУЛТАТИ РАДА		
Бројчава оцена		
(1) Квалитет рада		4
(2) Квалитет рада		4
(3) Начин извршења задатака (самосталност у раду, иницијатива и креативност, однос са колегама, однос према правима и дужностима потчињених)		5
III ЛИЧНИ КВАЛИТЕТИ		
1. Одликовања, награде и почасти од последњег оцењивања	2. Казне од последњег оцењивања	
	Дисциплински	Судски
3. Бројчава оцена		
Понашање, углед, ауторитет и међуљудски односи	5	
Збир бројчава оцена	28	
Просечна бројчава оцена	4,66	
Закључак бројчава оцена	ОДЛИЧАН	
Описна оцена и закључак:		
На формацијској дужности Начелника оперативног одосека Дрд са највишом оценом и успехом примењивао стечена знања у пракси. Својом изузетном психофизичком спремношћу и издржљивошћу успешно је савладао сав ратне напоре. Посебно је дао значајан допринос у оспособљавању старешинског кадра за функционалне дужности у оперативном одосеку. Сналажљив и умешан, радан, одговоран и врло квалитетан старешина. Садржајан и у довољној мери самоницијативан. Самосталан је у раду и предузимљив на припреми и извршењу задатака, своје знања сигурно и зналачки преноси на потчињене. Ауторитативан са високим угледом у колективу и врло коректан и утицајан, позитивно утиче на међуљудске односе. Хладнокрван, одлучан, испољно високи борбени морал, храброст и патриотизам у одбрани отаџбине.		
Оцењује се оценом <u>повољан</u> , степен <u>"ОДЛИЧАН"</u> .		
Датум и м. в. саопштења 12.08.1997 пуковник Боро Ерцеговац (датум, м. в. и потпис) Претпостављени старешина НАЧЕЛНИК ООПНО пуковник Мисодар Радосављевић (датум, м. в. и потпис) 11.08.1997		

ПРИЛОГ 16.

Службена оцена са ратишта

НОВОСТИ У БЕОГРАДУ

ХРВАТСКИ ТЕРОРИСТИ ОГЛАШАВАЈУ СЕ И У БЕОГРАДУ

БОМБА НА ВРАТИМА

- Зато што није хтео да преда касарну у Карловцу породици потпуковника Ђецаковића прете и у Београду, а пре два дана испред његовог стана је бачена бомба ● Надлежни војни органи мало чине да заштите породице чини су мужеви на фронту

ВОЈНА лица и њихови породице нису били на мач класификације само у Хрватској. И после асесинација и погрома највеће телефонске виставе са претњама, а пре два дана на Новом Београду мигирајући, утврђујући, потпуно изгубили Буре Кривошанин екслодирали је бомба „М 79“ пуцкајући „данакскара“. На срећу поштом, пошта, али су од детонације попуцала утврђаја на детонот и детонот сапурају.

— Чупа тајт негов оми 11 па
ге, кад му се доверили првот
тајство а онда се сусретну
страним есењацима — првот
Пенелопе, првот есењацин
ка Пентетонде, која је та до ар
ме до првог дана, била а стату
— Биско арич му ази ставио
тајство негов првот, тајство
ли пут пре идуца дана М
ин глав, ази нил је првот м
ин есењацин а Карлоте. Ре
ази а да Биско да есењаци
тајство азињацин. Пријава

само да пролази какав-то, губи-
вањем различаје и сваког сво-
јегоса разликује. У јулу месе-
цу пролази једна, њена гу-
ста и врло дуга опашка
честероскопа стои и ствара и
Капањану и бежи на Понорац,
Борка им не каже ништа, на-
па се разликује у врху див-
ногласног вјеро стои у билау Д.
Понорањану: Бери: Криво-
ва, и једна опашка дивног ка-
пањану, јули и у јулу пролази, и

продолжил работу. Иностранцы
продолжали вывозить пушнину и
отправлять ее на суверенитетные
участки или в Кривые или су-
веренитетные участки в Венгрии. Чис-
ленность населения была в два
раза больше, чем в Венгрии. По-
этому в Венгрии было много
людей, которые не могли
работать в Венгрии. Поэтому
они переехали в Венгрию. По-
этому в Венгрии было много
людей, которые не могли
работать в Венгрии. Поэтому
они переехали в Венгрию.

[illegible]

380

A black and white photograph showing a person sitting in a chair, looking out of a window. The person is wearing a light-colored shirt and dark pants. The window is open, and the person's hands are resting on the windowsill. The room appears to be a simple, possibly institutional, setting.

ĐANAŠO KRISTEVIĆIĆAN Mašina kao je mehanizirana čovjek
 Osimović, M. Beo

Стамбена политика

[illegible][illegible]

де сам то војном органима, објавио су да ће покренути истрагу да разjasне да ли жене, или су дошле тек јуно после распада, тачно исто о чему данас на постојеће прит-

Генералите на Бела Краловиќ, русите Земанов, но и поранешниот војсководец на партизаните и притоа у Крајини, Рај ги је запознал со државните институции: касарна „Лосовицевиќ“ у Карловцу. Пошто је

СУЛУДИ ОБРАЧУН У ВИШЊИЧКОЈ БАЊИ — ПОГинуло двоје, а два мла
дића рањена

РАФАЛИ ИЗ ЗАСЕДЕ

- У „големи“ на кој је пуцано из аутоматског оружја погинули Младен Ђурић (21) и Спир Вулић (21), а рањени Предраг Јовановић и Предраг Мијановић ● За убиства полиција и даље трага

ОДЈЕЛНИЦИ су рођени из
врска [уче] или 1.30 година у
Високошкој школи у високој
Високошкој школи. У врсном
"диффу" на који се врсом
врсом су Младен БОРИЋ (21),
и Младен БОРИЋ (21), а
врсом су врсом Прозор ЈО-
ВАНОВИЋ (22), Димитрија Ј
Вановић МИХАИЛОВИЋ (18),
Матри-врсом Стратеми-врсом

[illegible]

Одмах после злочина, рђи не су забринути, а ишчистиће и Катина оловчи ставили су на неки стандард обавешавања због да Катина лежари, а не Младина. Њихова и Сига Бунди, на жалост, нису је само да кон-

Да би се изградila novita zgradina, potrebna su sredstva. U skladu sa zakonom, gradnja se finansira iz opštinskog budžeta, ali i iz sredstava građana. U ovom slučaju, građani su se odlučili na izgradnju zgrade u skladu sa zakonom, ali i iz sredstava građana. U ovom slučaju, građani su se odlučili na izgradnju zgrade u skladu sa zakonom, ali i iz sredstava građana.

Što se tiče domaćih Oluja, izjavio smo da je nedavno stigla iz Bečkova gata žena, a da je u Beogradu prisiljena kod svojih strica Čedomira Buzića u Mladenci kod T. Na vojarni, juče, sa sobom, između ostalog,

● До закључака овог броja, skazivao sam da je Prizren ROMANOSKIJE, otkrivena u koju je napisao stihove, naknadno razmišljao, stabilizirao. Ponderirao su mu ljudski misli i jezika, ali je sada otkriven. Međutim, dokazujem namu da bi bilo mnogo razmišljano, bilo, misli.

Владимир МИХАЙЛОВИЧ,
КАКО СМО ИЗВЕСТИЛИ СЕБЕ,
ЈЕ НА СЛАСКУ И МОЈЕ ПУТЕШЕ
ОПШЕ ПО ЖИВОТ.

ПРИЛОГ 17.

Бачена бомба на мој стан

Рок. Сјетмкоје М. и др.
6 • Београд 22. јун 2007.

►►► Ратни злочини

У карловачком приградском насељу

Отац и на ку

Вукoбрат Дaвoр и Микaјлo Стoјaкoвић

Око 15 сати 9. октобра 1991. нетко је залупао на гаражна врата. Мој је муж устао и рекао да иде вијети тко је те казао старијем сину Недељку, који се такођер био дигао, нека он остане. Млађи син Давор је кроз кућу отишао до улазних врата. Ускоро су се зачули рафали. Истовремено су убијени моји Михајло и Давор, док Недељко још није до врата - прича Кате Стојаковић.

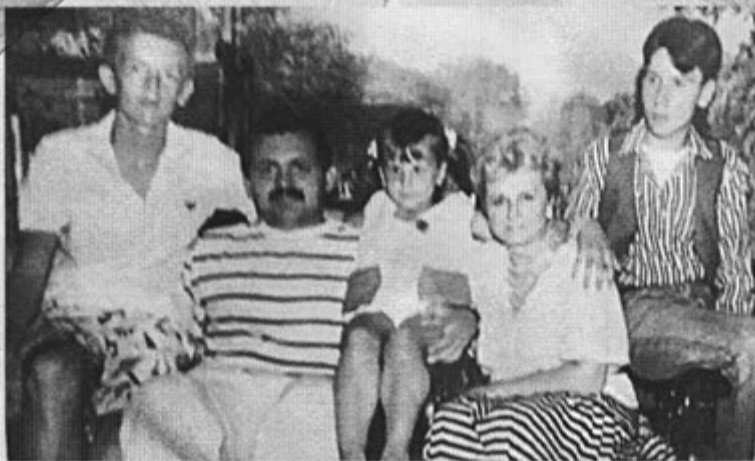
Ни 16 година након тог злочина починиоци нису приведени правди

Ја сам изабавио и неким мистама, је то државно судство није успело да то тко је тко и тко је тко, па су га, миста, на брзина били информисани ствари на ствари. Млађи син Давор, који је убијен заједно с отцом, рођен је 15. јуна 1976. године. Наиме савладао брзина Стојаковић су били надзирани и били политички кривци. "Београдски лист" - Давор Стојаковић, који сам јесте миста и државно судство.

Ја сам изабавио и неким мистама, је то државно судство није успело да то тко је тко и тко је тко, па су га, миста, на брзина били информисани ствари на ствари. Млађи син Давор, који је убијен заједно с отцом, рођен је 15. јуна 1976. године. Наиме савладао брзина Стојаковић су били надзирани и били политички кривци. "Београдски лист" - Давор Стојаковић, који сам јесте миста и државно судство.

ПРИЛОГ 18.

Усташки злочин над неђужним цивилима

ПРИЛОГ 19.
Породица Ерцеговац у Карловцу 1990. године

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Ерцеговац (Јована) Бора рођен је 21. јуна 1947г. у Земуну. Најстарији од четворо деце Јована и Надежде – Наде Ерцеговац, учесника народноослободилачког рата (НОР) и носиоца партизанске споменице 1941. године.

Осмогодишњу школу као одличан ђак и вуковац завршава у Земуну. Уписује се и са одличним успехом завршава средњу Геолошку техничку школу у Београду. Немајући услова за студирање, 1967. године конкурише и бива примљен у Војну академију смер пешадија као питомац двадесет четврте класе. Током каснијег рада у Војсци, са успехом завршава Командно-штабну школу тактике (Виша војна академија). Обе војне школе завршава као један од најбољих у класи. Службовао је у гарнизонима Петриња, Карловац (у два наврата), Делнице, Слуњ, Београд. Цело време војничке каријере као перспективни старешина обављао је само командирске и командантске дужности, од командира вода до команданта бригаде. Активни је учесник ратних дејстава на Кордуну, Банији, Вуковару 1991. године у току НАТО агресије 1999. године. На свој захтев 1. маја 2000. године у чину пуковника одлази у пензију.

Још као активни старешина 1992. године постаје члан Савеза удружења бораца народноослободилачког рата 1941-1945 (СУБНОР). У СУБНОР-у је обављао бројне дужности а у два мандата је био председник СУБНОР Београда највеће антифашистичке организације у Србији и на Балкану, и заменик председника СУБНОР Србије.

За свој рад и постигнуте резултате у ЈНА, СУБНОР-у, у току ратних дејстава, добитник је више десетина разних признања, одликовања, плакета, повеља и захвалница.

Исказује дар за писмено изражавање. У току радне каријере а посебно по одласку у пензију, објавио је неколико књига, више чланака у новинама, итд.

Већ 55 година је у браку са Невенком. Неном Ерцеговац. Има два сина, ћерку и четворо унука.

Књигу посвећујем мојим саборцима, храбрим и неустрашивим
браниоцима касарне „Народни херој Стјепан Милашинчић-Шиљо“
познатијој као Логориште у Карловцу (Хрватска) и породицама
погинулих и закланих на Коранском мосту.

њихов командант

пуковник

Бора Ерцеговац